

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
ΚΑΡΑΛ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ
ΙΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ Τῆ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΣΧΥΛΟΥ

ΚΑΙ Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ Ἰωάν. Ὀλυμπίου

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία καὶ οἱ πολέμοι αὐτῆς

Π. Διαμαντοπούλου δ.φ.

Καλλιτέχναι ζάπλουτοι καὶ ζωγράφοι λιμώττοντες

Δημ. Βογαζιανού

Χρυσωμένη ἀπειλή (ποίημα)

Αλ. Ι. Γαλανού

Δημητριακοὶ καρποὶ

Ἐθαγγ. Σαρίκα

Μοῦ τὰ χάλασε (Εὐθυμογράφημα)

Doré Remy

Ὁ Ὑπνωτισμὸς

Μ. Κουτούβαλη ἰατροῦ

Γιὰ τὸ πῶς μεγάλο αἶσθημα (Διήγημα)

Αλ. Κολυφῆτη δ.φ.

Τοῦ Κόσμου οἱ δρόμοι (ποίημα)

Ἐλένης Σ. Σβορώνου

Κυδωνιατικὴ Ζωή

Βιβλία καὶ περιοδικὰ

Σκόρπια Λόγια

Παράρτημα « Αἰολικοῦ Ἀστέρος »

Δήλωσις

ΕΙΚΟΝΕΣ

Αἰθιοπίς Παρθένος

Λοιμοκαθαρθήριον Ἁγίου Γεωργίου ἐν Σαλαμῖνι
Ἰερὰ Μονὴ Λέκα Παναγίας (Ἐν Μοσχονησίαις)

Τύποις δ "Ἡλιος", Μεγάλῃ Ἀγορᾷ (Βεζεστένι) Κυδωνία

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εν Κυδωνίαις Μετ. 2 1)2
Εν τοῖς χωρίοις » 3
Εν τῷ Κράτει » 3
Εν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Κατ' ἀποκρίτην

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ ψαράδικα Ν^ο 8 — Δίοδος Σιναίτικο Ν^ο 6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρᾶ Ν^ο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Ν^ο 26.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΟΙΚΗΛΙΑΝ.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ ἐπὶ δωδεκαετίαν ἐν Κων)πόλει ὡς ἐμ-
ποροράπτης λίαν εὐδοκίμως ἐργασθεὶς κ.
Ἄγγελος Τιμπαμπῆς συνεταιρισθεὶς μετὰ τοῦ
κ. Ν. Φλώρου ἀπεκατέστη ἐν τῇ πατρίδι του
συστήσας Κατάστημα ἀπέναντι τοῦ Γραφείου
κ. Κ. Λεντούδη.

Ἡ ἰκανότης ὡς καὶ ἡ πολυετής πείρα τοῦ κ.
Α. Τιμπαμπῆ παρέχουν ἀρκετὴν ἐγγύησιν ὅτι

πάντες οἱ πελάται θέλουσι μείνει κατευχαρι-
στημένοι τόσον ἐκ τῆς στερεότητος ὡσον καὶ
ἐκ τῆς κομψότητος τῶν ἐνδυμασιῶν.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΑΡΗΛ. Γ. ΒΗΦΕΙΔΗΣ

ΔΗΜΗΤΡ. Η΄ ΨΩΜΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ

„Ο ΗΛΙΟΣ”

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ.φ.

Ιω. ΟΛΥΜΠΙΟΥ, ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ

Η ΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΚΑΙ Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.

Ε΄.

Ἡ ποίησις τοῦ Αἰσχύλου εἶνε θαυμάσιον λο-
γοτέχνημα ἀληθῶς „φρενοτέκτονος“ ἀνδρός, ὁ-
πως εὐφρέστατα χαρακτηρίζει τὸν τραγικὸν ἐν
τῇ φιλολογικῇ κομῶδιᾳ τῶν Βατρύχων ὁ Ἄρι-
στοφάνης. Χαρακτηριστικὴ ἐν τοῖς μέγιστα εἶνε
ἡ μεγαλορρημοσύνη τοῦ ποιητοῦ. „Τῶν μεγά-
λων γνωμῶν καὶ διανοιῶν κατ' ἀνάγκην ἴσα
πρέπει νὰ εἶνε καὶ τὰ δῆματα“, ἀποκρίνεται
πρὸς τὸν Εὐριπίδην, κατακρίνοντα τὸν ἀνυπέ-
βλητον αὐτῷ στόμφον τῆς λέξεως ἐν τῆς Βα-
τρύχοις. Θέλει τὴν ποίησιν διδασκαλον ὄχι τῶν
παιδίων, ἀλλὰ τῆς ἐρηβικῆς καὶ τῆς ἀνδρικῆς ἡ-
λικίας. Καὶ ἀληθῶς οὐδεὶς ποιητῆς εἶνε διδα-
κτικώτερος τοῦ ὑψηλόφρονος τούτου καὶ φιλοπέ-
τριδος Ἀθηναίου. Ἡ φράσις του εἶνε ἀγρίως
ἰσχυρὰ καὶ γενναία, ὡς οἱ ὀπλίται τοῦ Μαραθῶ-
νος. Ἐμποεῖ τρόμον μετὰ τὸν ὄγκον αὐτῆς καὶ τὸ
βέρος, μετὰ τὴν τόλμην τῆς μεταφορᾶς, θαυμασί-
ως ποιητικῆς, καὶ μετὰ τὸ σεμνὸν καὶ αὐθαδέες τῆς
εἰκόνας, „δῆματα βόεια, ὄφρυς ἔχοντα καὶ λό-
φους, δεινὰ καὶ μορμολοπᾶ, ὡς λέγει ὁ κωμικός,
παντελῶς ἀγνωστα εἰς τοὺς ἀκροατάς“! Κυλιδοῦν-
ται ἀλλεπάλληλοι οἱ στίχοι, σχεδὸν ἀσύντακτοι,
ὡς στιβάδες καὶ ὄγκοι χιόνος καταγερόμενοι
ἀπὸ βράχων, αὐτόρριζα ἀνασπῶντες τὰ δένδρα.
Κροτοῦσιν ὡς δούπος πίπταντος πολεμιστοῦ, φέ-
ροντος τὴν βιρείααν αὐτοῦ πανοπλίαν, τὸ δόρυ,
τὸν θώρακα, τὴν ἀσπίδα.

« Πέπτοκεν ἀνδρῶν ὀβριμῶν κομπάσματα », ἀναφωνεῖ ὁ κήρυξ, ἀναγγέλλων τὴν ἦταν τῶν θεοστιγῶν στρατηγῶν, τῶν ὁποίων „ἡ σιδηρὸ-φρον ψυχὴ, ὑπὸ τῆς ἀνδρείας φλεγόμενη, ἀπέ-

πνεε πολεμικὸν μένος, ὡς λεόντων, μετὰ τὸ ἀρήϊον βλέμμα τῆς μάχης φερομένων“.

„ὦ θεὸς αἰθῆρ καὶ ταχύτεροι πνοαὶ
καὶ τῶν ποταμῶν κυμάτων γέλασμι' ἀναγίδμητον.“

Εἶνε ἡ πρώτη λέξις τοῦ δεσμώτου Προμηθέ-
ως μετὰ τὸ τρομερὸν ἔργον τῆς ἀνασταυρώσεως
αὐτοῦ ἐπὶ τῶν ὑψηλοκρήμων βράχων τοῦ Καν-
κάσου εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης. « Προά-
σπισον τὴν πόλιν, πρὶν ὡς καίλασι ἢ πνοὴ τοῦ
Ἄρεως νὰ ἐπιπέσῃ μετ' ὀσμῆς! Βοᾶ τὸ κύμα
τὸ χερσαίων τοῦ στρατοῦ! — Ἴδου δείγματα
τῆς ποιητικῆς βακχείας τοῦ Αἰσχύλου. « Εἶνε
ἀτελής ἐκεῖνος, ὅστις ἀνευ μανίας τῶν Μουσῶν
θὰ εἴθῃ εἰς τὰς πύλας τῆς ποιήσεως. Πεισθεὶς ὁ-
τι ἐκ τέχνης δύναται νὰ διαπρέψῃ ὡς ποιητῆς », λέγει ὁ Πλάτων ἐν τῷ ποιητικωτάτῳ Φαίδρῳ. « Ἡ ποίησις τοῦ σωφρονουῦντος ἐπισκιαζεται ὑπὸ τῆς τοῦ μαινομένου ». Ἡ τραγικὴ Μοῦσα τοῦ Αἰσχύλου ἐπισκιαζει ἀληθῶς πάντας πάντων τῶν χρόνων τοὺς δραματικούς, πλην μόνου τοῦ ἀπα-
ραμίλλου Σαίξπηρ, βεβακχευμένου καὶ αὐτοῦ φρενοτέκτονος, περὶ οὗ εἶπεν ὁ Καρλάιλ ὅτι δὲν τὸν ἀνταλλάσσει πρὸς τὴν Αὐτοκρατορίαν τῶν Ἰνδιῶν, διότι ἐκεῖνη μὲν θὰ παρεῖθῃ, ὁ δὲ ἥλιος τοῦ Σαίξπηρ θὰ παραμείνῃ ἀνέσπερος εἰς αἰῶ-
νας! — Θὰ ἐρωτήσωμεν ἀρα τίς ἡ ὠφέλεια τῆς ποιήσεως οἱ θετικώτατοι ἀνδριάντες τῶν νεωτέ-
ρων χρόνων; Τί ἕψος... ἡλιθιότητος καὶ μορ-
φας, λέγει ὁ Ἄγγλος φιλόσοφος, εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην! — Ὁ Αἰσχύλος διατείνεται ὅτι ἐξέθρεψε τοὺς Ἀθηναίους τῆς ἐποχῆς του μετὰ τὸν ἄκρατον οἶνον τῆς ποιήσεώς του « γενναίους καὶ τετρα-
πίχτους, πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας καὶ θυμοὺς ἐ-
πιβαροῖους ». Τὸν ἰδανικὸν Ἄγγλον βασιλέα,

τὸν Σαίξπηρ, οὔτε ὁ χρόνος, οὔτε ἡ τύχη, οὔτε Κοινοβούλιον ἐν ἡ πλείονα δύναται νὰ ἐκθρονίσωσιν, λέγει ὑπερηφάνως ὁ Καρλόυλ. Θὰ ἀκτινοβολῇ ὁ σκηπτοῦχος οὗτος βασιλεὺς μετὰ τὸ διάχρυσον αὐτοῦ στέμμα ἐπὶ πάντας τοὺς Ἀγγλοσάξωνας ἀπὸ τοῦ Ἰνδοῦ ἄχρι τῆς Νέας Ὑόρκης ὡς ἐράσιμον καὶ εὐγενὲς ἀλλ' ἅμα καὶ ἰσχυρότατον **σύμβολον** τῆς συγγενείας καὶ ἐνότητος αἰτῶν, πραγματικῶς ἀδιάρθρωτος ὑπὸ τοῦ χρόνου. Εἶνε ἰδικὸς τῶν ὁ Σαίξπηρ, τοῦ αὐτοῦ αἵματος, τῆς αὐτῆς φυλῆς, σκέπτονται, αἰσθάνονται, ὁμιλοῦσι δι' αὐτοῦ, ἀναπνεύουσιν. Μία **φωνή** μελωδική, βουλευομένη καὶ λαλοῦσα ἀπὸ τῆς καρδίας πρὸς αὐτό, εἶνε μέγα, αὐτόχρημα θεῖον, εἰεργέτημα δι' ἔν Ἐθνος! Οὕτω φρονεῖ ὁ φιλόσοφος.

Οἱ συμπολίται τοῦ Αἰσχύλου ἀνεκόλουν αὐτὸν καὶ μετὰ θάνατον ἐν τοῖς Διονυσίοις, ὡς πατέρα τῆς τραγωδίας, καὶ διὰ ψηφίσματος ἐπέτρεψαν εἰς τὸν βουλόμενον νὰ ἀναδιδάσκη τὰ δράματα τοῦ φιλοπάτριδος ποιητοῦ, ὅστις καὶ ἀπὸ τοῦ τάφου τὰ κεδνὰ βουλευματα τῆς φρονός του ἐκήρυτε πρὸς τοὺς ζῶντας. Ἡ ποίησις του δὲν συναπέθανε μετ' αὐτοῦ, ὡς λέγει εὐφρυνῶς ὁ Ἀριτωφάνης, καὶ πολλὰς ἐκέρδισε νίκας καὶ μετὰ θάνατον — τεκμήριον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς λατρείας τῶν Ἀθηναίων πρὸς τὸν βαθύβουλον αὐτῶν συμπολίτην. Αὐτὸς εἶχε διακηρύξει ἐν ἐπιγνώσει τοῦ μεγαλείου του, ὅτι τὰς τραγωδίας του ἀναθετεῖ εἰς τὸν χρόνον. Καὶ ὁ χρόνος δὲν ἐκλόνησεν ἄχρι σήμερον τὸ ἐκ γρανίτου ποιητικὸν του μνημεῖον. Τὸν θαυμασμόν του πρὸς τὸν θεσπέσιον Ὀμηρον ἐξέφρασε διὰ τοῦ πολυθρῦλτου ἀποφθέγματος, ὅτι αἱ τραγωδίαί του εἶνε τεμάχια τῶν μεγάλων Ὀμηρικῶν δειπνῶν. Τὰ πολυτελῆ δειπνα τοῦ Ὀμήρου! — εἰκὼν καὶ φράσις γνησίως αἰσχύλειος, ὑπομνησκούσα τὰ μέγαρα τῶν διότρεφῶν ἀνάκτορος τῆς ὁμηρικῆς ποιήσεως, τοῦ Νέστορος, τοῦ Μενελάου, τοῦ Ὀδυσσεῶς, τοῦ Ἀλκινόου. Ἐγραψεν ὁ Αἰσχύλος δράματα ἐννεήκοντα, ὃν ἑβδομήκοντα τραγωδίας, σχεδὸν ἑξοξπαρ' ἔτος ἐπὶ τέσσαρας δεκάδας ἐνιαυτῶν ἀγωνιζόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ. Ἠτήθη ὑπὸ τοῦ μελοποιῦ Σιμωνίδου, θαλεροῦ τότε πρεσβύτου, ἐν ἀγῶνι πρὸς ποίησιν ἑλεγείας ἐπὶ τοῖς ἐν Μαραθῶνι πεσοῦσιν. Ἡ ἀνδρική αὐτοῦ Μοῦσα ἦτο ἀλλοτρία τῶν θρηνηνῶν καὶ τῶν δακρῶν. Πανηγυρική ἦτο ἡ διδασκαλία τῶν Περσῶν, τῷ ὀγδόῳ ἔτει μετὰ τὴν ναυμαχίαν τῆς Σαλαμίνας, ἐπὶ τῆς ἐγκαινίους τοῦ νέου ἔτοσ τοῦ ἱερὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως θεάτρου τοῦ Διονύσου. Ὁ ποιητὴς ἠξιώθη τοῦ πρώτου βραβείου. Θεαταὶ ἦσαν οἱ ἄλκιμοι ὀπλίται καὶ οἱ ναυβάται, οἱ μεγαλόδοξοι ἥρωες τῶν ἀειμνήστων ἀγῶνων. Ὁ νεαρὸς Σοφοκλῆς, ἀνταγωνισθεὶς τὸ πρῶτον πρὸς τὸν παλαίμαχον τραγικόν, ἐνίκησεν αὐτόν, τὸν ἀγῶνα δὲ ἔκρινεν ὁ δαφνοστεφῆς στρατηγὸς Κίμων, ἀφ' οὗ εἶχον διχασθῆ αἱ γνώμαι τῶν θεατῶν, ἀλλ' ὁ Αἰσχύλος διέκειτο εὐμενῶς πρὸς τὸν ἀνταγωνιστήν του, ἐράσιμον τὴν ψυχὴν καὶ τὸ ἦθος, καὶ ἀ-

ποδεχθεὶς τὰς καινοτομίας τοῦ ἀντιπάλου, ἐκέρδισε δύο ἔτι περιφανεῖς νίκας. Ἄλλ' ἡ ἀρχαιοπρεπὴς αἰτοῦ ποίησις εἶχε περᾶν τὴν ἀποστολὴν τῆς. Ἀρχεται ἤδη ἡ ἐποχὴ τοῦ Περικλέους, καὶ ἡ πρόοδος τῶν ἰδεῶν χορεῖ ἀκατάσχετος.

Ἡ ποίησις τοῦ Αἰσχύλου εἶνε ὁμοία πρὸς τὰ ἀγάλματα τῆς πρὸ Φειδίου ἐποχῆς. Σεμνὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς, ἀσθηρὰ καὶ ἀγέλαστος, ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων καὶ περίτεχνον ἐμφαίνουσα κάλλος. Ὅλα εἶνε ἠρωϊκὰ παρ' αὐτῷ, γλώσσα ἠθῆ, διάνοια, χαρακτῆρες. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μετρήσῃς τοὺς ἥρωας τῶν τραγωδιῶν του μετὰ τὸ κοινὸν μέτρον τῶν συνήθων βρατῶν. Σχεδὸν φαίνονται ἡμίθεοι, ὡς λέγει ὁ Ἀριτωφάνης, εἰς τὰ ὄμματα τῆς ἀνθρωπίνης μυωπίας. Ὁ χαρακτῆρ τοῦ Προμηθεῦς εἶνε ἀληθῶς τιτάνειον. Οὐδενὸς ποιητοῦ φαντασία ἐφθασεν εἰς τόσον ὕψος τολμηρᾶς ποιητικῆς δημιουργίας. Σαλεύεται ἡ γῆ, μυκάται ὑπόκωφος ἡ βροντή, διασταυροῦνται εἰς τὸν αἰθέρα αἱ πυριφλεγεῖς ἐλικες τῆς ἀστρατῆς, σκιρτῶσιν οἱ ἄνεμοι, αἰθῆρ καὶ πόντος συνταράσσεται ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ δεσμώτου, καὶ ὁ Τιτὰν κεραινοῦμενος ἕσταται ἀτρόμητος! Ἐλεῖται ἀναβαίνει αἰθῆς ἀπὸ τοῦ Ταοτάρου καὶ βλέπει μετὰ τὴν αὐτὴν εὐψυχίαν σπαρασσόμενα δι' ἡμέρας τὰ σπλάγγνα αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ τοῦ Διός. Φρόνημα ἀληθῶς τιτάνειον!

Καὶ ἡ τριλογικὴ σύνθεσις τῶν ἀρίστων τραγωδιῶν του ἀποτελεῖ σχέδιον μεγαλότεχνον. Ἡ αἰτὴ ὑπόθεσις διήκει διὰ τῶν τριῶν τραγωδιῶν· παράδειγμα ὁ Προμηθεὺς, τὸ δρᾶμα τῆς ἀνθρωπότητος, παλαιούσης πρὸς τοὺς σκληροὺς καὶ ἀτέγκτους νόμους τῆς φύσεως, τοὺς ὁποίους ἐκπροσωπεῖ ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Διός, οἱ ἑλπίαι ἐπὶ Θήβας, οἱ Πέρσαι, καὶ ἡ **Ὁρέστεια**, ἡς ἐπιχειροῦμεν νῦν τὴν ἀνάλυσιν τῆς πρώτης τραγωδίας, τοῦ **Ἀγαμέμνονος**.

Η ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Α'. Τὸ ἔγκλημα, ἡ τιμωρία, ἡ ἐξιλέωσις.—Ἰδοὺ τὸ θέμα τῆς τριλογίας, τοῦ τεχνικῶς τελειοτάτου τῶν δραματικῶν ἔργων τοῦ Αἰσχύλου. Ἐγγύτερον δύναται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς βασιλοκτονία, μητροκτονία, δίκη καὶ ἀθώωσις τοῦ μητροκτόνου. Ἡ πρώτη τραγωδία ἀπὸ τοῦ εὐγενοῦς θύματος τοῦ ἥρωος ἔχουσα τὴν ἐπωνυμίαν, εἶνε ὁ **Ἀγαμέμνων**, ἡ δευτέρα καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τοῦ Χοροῦ τοῦ δράματος, αἱ ΧΟΗΦΟΡΟΙ καὶ αἱ ΕΥΜΕΝΙΑΔΕΣ.

Ἡ τριλογία ἐδιδάχθη ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου, τὴν ὁποίαν ἐκλείσεν ἡ τέχνη τοῦ Αἰσχύλου, τῷ 458 π. Χ., εἴκοσι καὶ δύο ἔτη μετὰ τὸ τρόπαιον τῆς Σαλαμίνας. Ἀρχεται ἤδη ἡ ἐποχὴ τοῦ Περικλέους. Ἡ ναυτικὴ ἡγεμονία τῶν Ἀθηναίων ἐπεκτείνει τὸ κράτος αὐτῆς καὶ τὴν δύναμιν ἄχρι τῆς Κύπρου καὶ τῆς Αἰγύπτου. Νέα γενεά, θερμοσφῆρὸς καὶ νεωτερίζουσα, κατέρ-

χεται εἰς τὴν μεγάλην κονίστραν τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας. Εἶνε οὗτοι, οἱ παρὰ δύναμιν τολμηταί, οἱ παρὰ γνώμην κινδυνευταί, οἱ ἐν τοῖς δεινοῖς ἐνέλιπτες, ὅπως ἐχαρακτήρισεν αὐτοὺς ὁ βαθυνούστατος ἱστορικὸς. Ἡ ἀρχαιοπρεπὴς ποίησις τοῦ Αἰσχύλου περαίνει ἐνδόξως, μετὰ τὸν στέφανον τῆς νίκης, τὴν ἀποστολὴν τῆς. Ἡ ἰσοπέφανος πόλις, ἀληθινὸν «**ἔρεισμα** τῆς Ἑλλάδος», ὡς ἐνεκωμίασεν αὐτὴν ὁ Πίνδαρος, ἀποβαίνει τοῦ λοιποῦ «κοινὸν παιδευτήριον καὶ πριτανεῖον τῆς σοφίας», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Πλάτωνος.

Πᾶσα γῆ καὶ πᾶσα θάλασσα ἐκβιάζεται νὰ ἀνοίξῃ πορείαν εἰς τοὺς τολμηροὺς ναυβάτας καὶ πεζομάχους τοῦ Κίμωνος. Νέαι ἰδέαι, νέα ἠθῆ, νέον σύστημα ἐκπαιδεύσεως ἐγκαινίζεται. Τρικασίαι πόλεις εἰσφέρουσι τοὺς θησαυροὺς τῶν εἰς κραταίωσιν τῆς ναυτικῆς ἡγεμονίας τῶν Ἀθηναίων. Ἡ Ἀκρόπολις κοσμεῖται μετὰ τὰ ἀριπρεπῆ τῆς μνημεῖα, τὰ Προπύλαια, τὸν Παρθενῶνα, τὸν ναὸν τοῦ Ἐρεχθίδεος, ὁ Φειδίας πλάττει τὸ ἀγαλμα τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας καὶ τοῦ ὑπάτου τῶν οὐρανόων ἐν Ὀλυμπίᾳ. Ἡ ἑορτὴ τῶν Διονυσίων προσλαμβάνει χαρακτῆρα μοναδικῆς πανηγύρεως τοῦ πνεύματος ἐν οὐδεμιᾷ περιόδῳ τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας ἀπαντωμένης. Αἱ Μοῦσαι ἐκυριάρχουν μετὰ τὴν θεσπεσίαν μολπὴν τῶν κατὰ τὰς τρεῖς πρώτας ἡμέρας, ἐν αἷς ἐδιδάσκοντο ἐννέα τραγωδίαί ὑπὸ τριῶν ποιητῶν. Ἐωθεν οἱ πολῖται συνέρρεον εἰς τὸ θέατρον, ἡ πόλις πανηγυρίζει σύμπασα, ὁ ἄηρ εἶνε μεστός μολπῆς καὶ θυμαματίων. Τρισμύριοι θεαταὶ ἀπὸ τε τοῦ ἄστεως καὶ ἀπὸ τῶν συμμάχιδων πόλεων πρὸς τὴν σκηνὴν ἀποβλέπουσιν. Ἰδοὺ ἐν μέσῳ ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου, τοῦ προστάτου τῆς τραγωδίας, παρὰ τὴν ὀρχήστραν καθήμενος ἐπὶ θρόνου, περὶ αὐτὸν οἱ τῶν ἄλλων θεῶν μυσταγωγοὶ καὶ ἱεροφάνται, καὶ ὑπερθεν ἐπὶ τῶν ἀνερπουσῶν ἐν ἡμικυκλίῳ βαθμίδων εἰς τὸν βράχον τῆς Ἀκροπόλεως οἱ ἄλλοι πολῖται τοῦ μουσοτραφοῦς ἄστεως. Φαίνεται ἀληθῶς ὡς ὁμήγουρις **ἡμιθέων** ἡ ἑορτὴ αὐτῆς περιελαοῦς δημοκρατίας. Μετ' ὀλίγον ὁ ἀριστος τῶν πολιτικῶν αὐτῆς γόνων θὰ διακηρύξῃ ὅτι ἡ δόξα τῆς πατρίδος του θὰ παραμείνῃ ἀθάνατος!

Β'.

Τὸ θέατρον εἶνε ἤδη πλήρες, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Διονύσου ἐγένετο ἡ θυσία, καὶ ὁ ἐπιστατὸν τῆς ἑορτῆς ἄρχων, ὁ ἐπώνυμος, κηρύττει τὴν ἔναρξιν. Ὁ ποιητὴς τῆς ἡμέρας, ὁ Αἰσχύλος, ἑβδομηκοντούτης σχεδόν, γέρον τὸ σῶμα, ἀλλ' ἰσχυρὸς τὴν διάνοιαν καὶ μεγαλότολμος τὴν φαντασίαν, θὰ μεταφέρει εἰς ἀρχαίους χρόνους τοὺς θεατὰς, εἰς τὸ κλεινὸν Ἄργος, τὴν πολυθρῦλητον ἔδραν τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος. Ὁ ἀναξ τῶν Μυκηναίων, πορθήσας τὸ Ἴλιον, κατεσφάγη οἰκτρῶς, ἐπιστρέψας εἰς Ἄργος μετὰ δεκαετὴ ἀπουσίαν, ἐν τοῖς μεγάροις τῶν Ἀτρειδῶν, ἐν τῇ φιλῆ ἑστία, ὑπὸ τοῦ Αἰγίσθου καὶ τῆς ἀνοσίτου Κλυταιμῆστρας. Ἡ Ὀδύσεια τοῦ Ὀμήρου ἐπλήρωσε τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν με-

τὴν φήμην τῆς τρομερᾶς σφαγῆς τοῦ Ἀγαμέμνονος, καὶ τῆς δίκης, ἣτις ἐπλήξε τὸν σφετεριστὴν τοῦ αἰμοβαφοῦς θρόνου καὶ τὴν ἀπιστον βασίλισσαν. Τὸν Ὁρέστην, τιμωρὸν καὶ καθαρῶν, ἐπεμψεν αὐτὸς ὁ Ἀπόλλων. Ὁ βαθυνγῶμων Αἰσχύλος θὰ ἐκτυλίξῃ εἰς τρεῖς τραγωδίας τὴν φοβεράν προᾶξιν. Ἡ **φρίκη** ἔστησεν ἔκτοτε τὸν θρόνον τῆς εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν πολυθρῶσων Μυκηναίων, καὶ ἡ σκιά τῆς ἀνοσίτου Κλυταιμῆστρας οὐδαμοῦ εἰσέρχεται ἀνάπαντι εἰς τὸν ἀσφοδελὸν λειμῶνα τοῦ Ἄδου!

Εἶνε τὸ δέκατον ἔτος, ἀφ' οὗ ὁ στόλος τῶν Ἀγαιῶν προσωμίσθη εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Τροίας. Ἡ βασίλισσα ἀναμένει τὴν χαροποιὰν ἀγγελίαν τῆς ἀλώσεως τοῦ Ἰλίου, ἣν εἰς μίαν νύκτα προεῖπεν αὐτῇ ὁ Ἀγαμέμνων ὅτι διὰ φρονικωρῶν ἐμελλε νὰ ἀναγγεῖλη. Εἰς φύλαξ ἐπὶ τοῦ ὑπερφύου τῶν ἀνακτόρων ἀναμένει ἐκ διαταγῆς τῆς ἀνάσσης τὸ σημεῖον τῆς ἀλώσεως. Ὁ ταλαίπωρος κοιμάται ἐκεῖ ὡς κύων μετὰ τὸν φόβον εἰς τὴν ψυχὴν, ὑποκλῆπται τὸν ὕπνον, γνωρίσας ὡς ἀστρονόμος τὴν ὁμήγουριν τῶν ἀστέρων, ὑποτραλιζῶν ἐνίοντε ἄσμά τι, ὡς ἀντίδοτον τῆς λύτης, καὶ κλαίων πολλάκις τὴν συμφορὰν τοῦ οἴκου τοῦ εὐγενοῦς ἀνακτος. Πλείονα δὲν δύναται νὰ ὁμιλήσῃ «**βοῦς ἐπὶ γλώσση μέγας βέβηκεν**»! Φοβεῖται τὴν ἀνδρόβουλον βασίλισσαν. Ὡ! ἂν εἶχον φωνὴν αἱ τοῖχοι τοῦ μεγάρου! Αὐτοὶ θὰ ἔλεγον σαφῶς τι συμβαίνει. Ἄλλ' ἰδοὺ πέραν, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἀραχναίου ὄρους, μεγάλη πύρα λάμπει εἰς τὸ πρῶτον σκότος. Εἶνε χαρῆς εὐαγγέλια ὁ λαμπτήρ οὗτος. Θὰ σπύση περιχαρῆς ἰὰ ἀφυπνίσῃ τὴν Κλυταιμῆστραν, ὅπως γηθόσυνος ἀνευφημήσῃ ἐπὶ τῇ χαροποιᾷ ἀγγελίᾳ μετὰ τῶν ἀμφιπόλων ἐν τοῖς μεγάροις. Πολλοὶ χοροὶ θὰ στηθῶσιν ἐν Ἄργει κατὰ τὴν λαμπρὰν ἐκείνην ἡμέραν. Καὶ αὐτὸς ἐκ προοιμίου ὑπὸ τῆς χαρᾶς θέλει νὰ χορεύσῃ! καί... εἴχεται μίαν εὐχὴν ὑποκάριον, νὰ κρατήσῃ τὴν προσηφιλῆ χεῖρα τοῦ ἀνακτος, αἰσίως ἐπανελθόντος, μετὰ τὴν δεξιάν του! Τὰ ἄλλα... σιωπῆ! — Πόσα κρύπτει ἀπόρητα ἡ σιωπὴ αὐτῆ καὶ ὁ φόβος τοῦ πιστοῦ θεράποντος! Αὐτὸς μόνος θὰ δώσῃ φιλίαν τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ κύριόν του. Καὶ ἡ φωνὴ τῶν σκοτεινῶν ἀνακτόρων, καὶ ἡ ἀνδρόβουλος ψυχὴ τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀγαμέμνονος! — Ἰδοὺ εἰς χαρακτῆρ εὐγενῆς ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Ἡ ΧΡΗΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΟΙ ΑΥΤΗΣ

Μετά πολλῆς εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὴν ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον ἀξιόλογον πραγματείαν τοῦ νεαροῦ διδάκτορος τῆς Θεολογίας κ. Π. Ι. Διαμαντοπούλου, πατρῷζοντος υἱοῦ τοῦ σεβαστοῦ καὶ ἐγκρίτου συμπολίτου ἡμῶν κ. Ι. Διαμαντοπούλου, ἱατροῦ.

Ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων καὶ ἐκ τῆς κατωτέρω μελέτηστοῦ καὶ ἐκ τῆς εὐδοκίμησεως τοῦ ἐν Λαρίῃ, ἐνθα ὡς Καθηγητῆς τοῦ Ἀρσακείου καὶ τοῦ Λυκείου Τσερέπη διατελεῖ, φαίνεται πολλὰ ὑπισχυόμενος καθ' ὅσον καὶ χαρακτηρεῖ εὐθὺν καὶ ἀξιάσαστον συνενοῖ μετὰ τῆς ἐπιστημονικῆς του μορφώσεως.

Ἐκ τῶν δέλτων τῆς καθολικῆς ἱστορίας διδασκόμεθα, ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς, ἡ θρησκεία αὐτῆ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας, φέρουσα ἐν ἑαυτῇ τὴν τηλαυγῆ καὶ ἀνεξιλείπτου σφραγίδα τοῦ ἀνεκφράστου καὶ θείου μεγαλείου, ἀπέβη ὁ ἐνεργὸς λόγος τῆς ζωῆς καὶ ὁ ἠθικὸς ἐκείνος μοχλός, ὅστις ἀνέτειλε τὰς ἐτοιμορρόπους βίσεις τῶν παλαιῶν κοινωνιῶν ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν ἡ εὐρυτάτη ἐξάπλωσις τῶν γραμμάτων καὶ τῆς φιλοσοφίας, διαδραματίσασα σπουδαιότατον πρόσωπον ἐπὶ τῆς διανοητικῆς παλιγγενεσίας καὶ διαπλάσεως τοῦ ἀρχαίου κόσμου, εἶχε προλειάσει τὴν νέαν τοῦ ἀναμενομένου πολιτισμοῦ αἰάλα. Ἀλλά! μέχρι οὐ θριαμβεύσει ὁ Χριστιανισμὸς, πόσοι ποταμοὶ αἱμάτων δὲν ἐχύθησαν! καὶ τίς ἀκριβῶς νὰ ἐξιστορήσῃ δύναται τοὺς ἀπηνεῖς διωγμούς καὶ τὰς σκληρὰς βασάνους καὶ τοὺς πολλοὺς κινδύνους, οὓς ὑπέστησαν τὰ πιστὰ καὶ γενναῖα τῆς Ἐκκλησίας τέκνα; Πάντως βεβαίως ὁ μελετῶν τὰς δέλτους τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας καὶ δὴ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς, πολλάκις θὰ ἐσταμάτησεν ἀποθαυμάζων τὴν θεῖαν δύναμιν, ἧς οἱ μάρτυρες οἱ τοῦ Χριστοῦ ἐνεφοροῦντο. Ἐπεὶ βεβαίως τὸ κόνειον καὶ ὁ ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος Σωκράτης διὰ τὴν ἀγαθότητά του καὶ εὐλικρίνειαν, ἐξωρίσθη καὶ ὁ δίκαιος Ἀριστείδης διὰ τὴν ἀρετὴν καθόλου καὶ πάντες μὲν οὗτοι ἔπεσαν θύματα τῆς ἀρετῆς καὶ ἡ πτώσις αὐτῶν ὑπῆρξε θρίαμβος αὐτῆς, ἀλλ' ὁμοίως τοιοῦτος θρίαμβος, ὅστις μόνον τὸν νοῦν προσεῖλκυσε τῶν ἄλλων, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν καρδίαν. Ἐν τῷ οἱ μαθηταὶ καὶ ὁπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἠγωνίζοντο μὲν πάντες μετὰ τοῦ αὐτοῦ θάρρους, μεθ' οὗ οἱ ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἀρετῆς καθόλου, ἀλλὰ προσεῖλκον οὐ μόνον τὸν νοῦν, ἀλλὰ καὶ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων, ὑπερ τρῶν δεικνύει ὅτι τὰ θανάσια ἐκεῖνα κατώρθωσεν οὐχὶ ἡ μικρὰ ἀνθρωπίνη δύναμις, ἀλλ' ἡ θεία. Δὲν προσιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ ἀναφέρωμεν λεπτομερῶς τοὺς διαφοροὺς τῆς Ἐκκλησίας ἐχθρούς, ἀναφέρωμεν μόνον ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐθριάμβευσε

κατὰ τῶν ἀρχαίων αὐτῆς ἐχθρῶν καὶ δὴ τῶν διαφορῶν αἰρετικῶν. Τότε ἀνέβλυσαν οἱ μελίρρυτοι ποταμοὶ τῆς θείας σοφίας, οἱ νάμασι ζωηρούτοις τὴν οἰκονομένην καταρδεύσαντες, οἱ παμφαεῖς φωστήρες καὶ οἱ πολυώνυμοι τῆς Θεολογίας μύσται. Πάντες οἱ ἐχθροὶ τῆς Ἐκκλησίας ἀνέλαβον κατ' αὐτῆς ἀγῶνα τοιοῦτον, οἷον ἀκριβῶς θὰ ἀνελάμβανε ποτε τὸ σκότος κατὰ τοῦ λαμπρῶς ἀνατέλλοντος ἡλίου, καὶ οὕτω ἡ ἡλίου φαινότατον φεγγαβολοῦσα ἀλήθεια γοργῶ καὶ στερεῶ τῷ ποδὶ διεδόθη· μάτην οἱ ἐχθροὶ αὐτῆς προσεπάθησαν νὰ θολώσωσι τὸ βαθύρρον καὶ σιγανόρρον ρεῖθρον τοῦ ποταμοῦ, τοῦ γενναίως τὴν αἰχμῶσαν τῆς ἀνθρωπότητος πεδιάδα καταρδεύσαντος, μάτην ἠθέλησαν νὰ καταποντίσωσι τὴν οὐροδρομοῦσαν δακίδα, τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' ὁ ὑψηλὸς φάρος, καίπερ ἐν μέσῳ τοῦ πολυκυμάντου καὶ ἀγρίως μαινομένου πόντου εὐρισκόμενος δὲν παύεται οὐδέποτε ἐκπέμπων τηλαυγῶς τὰς ζωοπαρόχους αὐτοῦ φωτεινὰς ἀκτῖνας. «Μάτην, λέγει ὁ περίφημος Ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ, ὁ αἰθεροδίνητος τῆς θείας εὐγλωττίας ἀετὸς Βοσσουέτος (Bossuet), μάτην οἱ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες βρέμουνσι καὶ συνομόττονσι κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ· ὁ ὕψιστος ἀποτρέπει τοὺς ἀφρονῶν αὐτῶν σκοπούς, καὶ παρὰ τὴν ἑαυτῶν θέλησιν ἰδρύει μεγαλοπρεπῶς τὸ τοῦ Χριστοῦ κράτος».

Καὶ νῦν ἐρωτῶ· ἐθριάμβευσε ἀρά γε τὸν τελικὸν θρίαμβον ἡ ὀρθοδοξία χωρὶς πλέον νὰ ἔχη ἀγῶνα πρὸς τινα; χωρὶς νὰ ταράττηται ὑπὸ μηδενός; ἀπέλασε πλήρως εἰρήνης; Οὐχί. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἐπαύσατο καταδιωκομένη καὶ σήμερον ἔχει δυστυχῶς ἀκόμη πλείστους πολεμίους καὶ θὰ ἔχη πάντως τοιοῦτους μέχρι τοῦ τελικοῦ αὐτῆς θρίαμβου, ἐξ ὧν οἱ μὲν εἶνε φανεροὶ καὶ κεκηρυγμένοι, οἱ δὲ ἀφανεῖς ἐντὸς αὐτῶν τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας εὐρισκόμενοι. Καὶ περὶ μὲν τῶν φανερῶν καὶ κεκηρυγμένων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐκ δόγματος ἐχθρῶν πᾶς λόγος ἐνταῦθα παρέλκει, ὑπάρχουσιν ὁμοίως καὶ ἄλλοι ἀφανεῖς εὐρισκόμενοι ἐντὸς αὐτῶν τῶν κόλπων τῆς ἀγίας ἡμῶν μητρὸς· εἶνε δὲ οὗτοι οἱ ἡμιμαθεῖς καὶ δοκησίσσοφοι, οἵτινες, ὡς ὁ θεὸς Παῦλος λέγει, «ἐμωράνησαν ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτῶν» ἀντὶ δηλ. ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ παιδεία ν' ἀναδειξοῦσιν αὐτοὺς πρᾶγματι σοφοὺς, τοῦναντίον κατέστησαν μωροὺς· διότι παρεγνώρισαν τὸν ἱερὸν σκοπὸν ὃν ἔχει ἡ ἐπιστήμη νὰ μὴ ἴσταται ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ὁ θεὸς Πλάτων λέγει, ἀλλὰ νὰ ἀνυψῶται βαθμηδὸν εἰς τὸ ἀληθές καὶ τέλειον ἀγαθόν. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι ἐνιαχοῦ παρεγνωρίσθη πολλάκις τὸ πνεῦμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ἀλλὰ καὶ ἐν ὄνῳματι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς προόδου καὶ ἐλευθερίας, ὡς γνωστὸν, οὐκ ὀλίγα αἰσχη διεπράχθησαν καὶ δια-

πράττονται ἀπειλοῦντα πάντα ἠθικὸν καὶ κοινωνικὸν δεσμόν. Τίς ὅμως εἶνε τόσον ἀνόητος, ὥστε διὰ τὰς ἀποπλανήσεις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος νὰ καταπολεμήσῃ τὴν ἐπιστήμην καὶ τὴν προόδον; Ἡ Ἐκκλησία ἐκκλησία ὑπῆρξεν αἰετοτε ἡ γεραρὰ τοῦ ἐθνους ἀκρόπολις καὶ ἡ ἱερὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ κιβωτός.

Μέγιστοι τῆς Ἐκκλησίας ἐχθροὶ πλὴν ἄλλων εἶνε καὶ οἱ ὕλισται. Ὁ ὕλισμὸς μεθίσταται εἰς ἀπαισιοδοξίαν, εἰς ἀθεΐαν· κατὰ τοὺς ὁπαδοὺς τούτου ὁ κόσμος εἶνε εἰς ἀσκοπος στρόβιλος τῶν ἀτόμων ἡμιστὰ ἀγαθὰ, πνευματικὰ, καθιστῶντα τὸν βίον ἄξιον ὑπάρξεως δὲν δέχονται οἱ τοῖ. Δὲν προσιθέμεθα ἐνταῦθα νὰ ἐξετάσωμεν τὴν ἀρχὴν τοῦ ὕλισμοῦ καὶ τὰς διαφορὰς αὐτῶν φάσεις ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου καὶ Ἐπικουροῦ, ἀρχαίων τῆς ἀρχαιότητος ὕλιστῶν φιλοσόφων, μέχρι σήμερον· τοῦτο μόνον λέγομεν, ὅτι ἡ θεωρία αὐτῆ ἦτις ἐσχάτως ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τῶν Haekel, Χάρτμαν, Σχοπεγκόουερ, Βούτγκερ καὶ ἄλλων, ἀπεδείχθη σήμερον ἐκτραυματικὴ φιλοσοφία. Ὁ ὕλισμὸς ἀρνούμενος τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ ὑπονομεῖ τὸν πνευματικὸν καὶ ἠθικὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου, βλάπτει καὶ ἀποξηραίνει τὸν νέον γλοερὸν βλαστὸν τὴν νέαν γενεάν, ὅστις μόνον διὰ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τοῦ ἡλίου τοῦ ἰδεώδους καὶ τοῦ συνόλου πάντων τῶν ἰδεωδῶν, τοῦ Θεοῦ, δύναται εὐφροσύνως νὰ αὐξήσῃ.

Ὁ ὕλισμὸς ἐπιστημονικῶς ἀπεδείχθη πλάνη καὶ οὐτοπία· ἀλλ' ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπιστήμης τὸ θρησκευτικὸν αἰσθημα τοῦ λαοῦ ἐπισκοπίζεται πρὸς μεγάλην ἐθνικὴν βλάβην. Ὁ ὕλισμὸς ἀντικρῶς ἀντίκειται πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν εἰς ὃν ἐφεύεται ὁ νεώτερος πολιτισμὸς, διότι ὁ σήμερον θάλλων ἀγνὸς κοινωνικὸς πολιτισμὸς καὶ αἱ τοῦτον παρακολουθοῦνται ἐπιστήμαι καὶ τέχναι, τῶν ὁποίων κριτικὴ θεωροῦνται αἱ εἰς τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον ἀκμαΐζουσαι πόλεις τοῦ κόσμου, εἰσὶν ἀναμφιβόλως οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν καρποί. Περὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ ἀντικειμένου ἰδοῦ πῶς ἐκφράζεται ζωηρότερον καὶ ὁ στομύλος καὶ γλυκὺς Chateaubriand καὶ ὑπὸ ποίων θεολογικῶν καὶ ἠδῶν αἰσθημάτων ὑπὲρ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας ἐμπνέεται:

« De toutes les religions, λέγει, qui ont jamais existé, la religion chrétienne est la plus poétique, la plus humaine, la plus favorable à la liberté, aux arts et aux lettres, que le monde moderne lui doit tout, depuis l'agriculture jusqu'aux sciences abstraites, depuis les hospices (pour les malheureux) jusqu'aux temples batis par Michel Ange et décorés par Raphaël » (Génie du Christ. τόμ. Α'. σελ. 10)

Ἡ θρησκεία εἶνε ὁ ἀναφαίρετος τοῦ λογικοῦ ἀνθρώπου θησαυρός, τὸ ὑπέρτατον καὶ ἐρατεινὸν ἀπαύγασμα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ πολυτιμότερον τῶν δώρων τῆς πασόφου προνοίας, ἡ ἰσχυρὰ καὶ ἀδιάρρηκτος τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς κοινωνικότητος βάσις, ἡ ἀδαμαντίνη τῶν νεω-

τέρων νομοθεσιῶν κρητὶς· ὁ Ξενοφῶν λέγει «ὅτι αἱ πόλεις καὶ τὰ εἰς τὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ προσκεκολλημένα ἔθνη εἰσὶ τὰ σοφώτερα καὶ τὰ συμπαγέστερα.» Τὰ αὐτὰ ἐπικυρῶν καὶ ὁ θεὸς Πλάτων προσθέτει «ὅτι οἱ τὴν θρησκείαν αὐτῶν διατηροῦντες προφυλάττουσι τὰς θεμελιώδεις βάσεις πάσης ἐν γένει ἀνθρωπίνης κοινωνίας.» Καὶ ὁ παράδοξος Voltaire: «partout où il y a une société établie, la religion est nécessaire.»

Ὁ ὕλισμὸς καθίσταται ἀνίσχυρος νὰ καταστρέψῃ τὴν Χριστιανικὴν θρησκείαν. Αἱ θεωρίαι τοῦ ὕλισμοῦ δὲν θεωροῦνται πλέον ἐπιστημονικὰ ἀναμφισβήτητα συμπεράσματα, ἀλλὰ ὕλιστικὰ ἀξιώματα ὑπὸ δροῦν μόνον ἐπιστημονικῆν, καὶ δὲν δύναται νὰ εὐρωσῖν ὁπαδοὺς ἐν Ἑλλάδι· διότι ὁ Ἕλληνας εἶναι Χριστιανὸς καὶ κρατεῖ τὰς παραδόσεις τῶν πατέρων του. Ὁ Ἕλληνας ἦτο, εἶναι καὶ ἔσται ὑψηλὸς φιλόσοφος περιφρονῶν τὰ οὐτιδανὰ σοφίσματα. Ὁ Ἕλληνας δὲν εἶνε ἐπιλήσιμος τῆς ὀφειλῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν πίστιν καὶ τὴν πατρίδα. Ὁ δὲ τούτοις ἀντιφρονῶν ὡς προδότης καὶ δόλιος ὑπὸ τῶν ὀρθοφρονούντων θεωρεῖται.

Εὐτυχῶς δὲν εἶναι πολλοὶ οἱ τοῦναντίον ἐν Ἑλλάδι φρονούντες· εἶνε ὅμως ἐξ ἄλλου δυστύχημα, ὅτι οἱ ἐλάχιστοι οὗτοι κατέχουσι θέσεις, αἵτινες ἔχουσιν ἐπιδράσεις οὐχὶ μικρὰς ἐπὶ τῆς σπουδαζούσης νεολαίας, ἧτις ἔστιν ὅτε δηλητηριοῦνται ἐκ τῶν ἀσυστάτων θεωριῶν αὐτῶν, μὴ δυναμένη νὰ ἐγκύψῃ, πρὸς γνῶσιν τῆς ἀληθείας, εἰς μελέτας ἀπαιτούσας καὶ χρόνον καὶ κόπον οὐχὶ μικρόν. Ὁ σκοπὸς αὐτῶν νὰ καταρτίψωσι τὸ γόητρον τῆς θρησκείας, καταφαίνεται ἀνίσχυρος. Τοιοῦτους ἔχων ἐν Ἑλλάδι ὁ ὕλισμὸς ὑπερασπιστὰς οὐδὲ νὰ ἀντικρῶσῃ θὰ δυνήθη ποτε τὴν ὑψίστην καὶ θεῖαν τοῦ Ναζωραίου διδασκαλίαν, τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ πηδαλιουχομένην, τὴν διὰ τῆς ἀληθείας τεθεμελιωμένην, τὴν ἐπὶ τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων καὶ ὁμολογητῶν αὐτῆς ἀνυψωθείσαν.

Πάντες οἱ διωγμοί, πᾶσαι αἱ αἰρέσεις, πάντα τὰ φιλοσοφήματα ἦλθον καὶ παρήλθον οὐδὲ μικρὰν δὲ ἀμυγῆν προῦξένησαν εἰς αὐτὴν. Πᾶσαι αἱ ὕλιστικαὶ θεωρίαι, ὡς λυχνάριον ἀπέναντι τοῦ ἀκτινοβόλου ἡλιακοῦ φωτός φέγγουσιν, ὡς ἀσθενέστατα δὲ κύματα θραύονται πρὸ τοῦ ἀσθελεῦτος αὐτῆς βράχου. Τὰ πάντα πρὸ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ἡ δὲ δόξα αὐτῆς μένει ἀμείωτος καὶ θὰ μείνῃ εἰς αἰῶνας αἰῶνων.

ΛΑΡΙΣΑ — ΠΑΝΟΣ Ι. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ (δ.θ.)

Καθηγητῆς ἐν τῷ Ἀρσακίῳ Λαρίσης
καὶ τῷ Λυκίῳ Τσερέπη

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΚΑΛΙΤΕΧΝΑΙ ΖΑΠΛΟΥΤΟΙ
ΚΑΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ ΔΙΜΩΤΤΟΝΤΕΣ

Δ'.

Μετὰ τὰς ἀλλεπαλλήλους θυλάκας, καθ' ἃς τὸ σκάφος τῆς καλλιτεχνίας ἐπὶ φρικωδῶν σκοπέλων πλεστάκι προσέκρουσεν, οἱ ζωγράφοι τῆς σήμερον κατανοοῦντες ὅτι ἡ **σκηνογραφία** καὶ αἱ **ἱστορικαὶ εἰκόνες** δόξαν μόνον προσάπτουσι καὶ ποθοῦντες ποιάν τινα εὐημερίαν ἐτρέπησαν ἐπὶ τὴν **προσωπογραφίαν** καὶ τοὺς κλάδους ἐκείνους, οἵτινες καὶ τὴν ἀνθρωπίνην ματαιοδοξίαν κολακεύουσι καὶ τὰ θυλάκιά των πληροῦσι. Ἴδου λοιπὸν διατὶ τὰ προϊόντα τῆς νεωτέρας ζωγραφικῆς, εἰ καὶ ἀσυγκρίτως ὑποδέστερα τῶν πάλαι, τιμῶνται πολλῶν περισσότερον καὶ ἀνέρχονται ἐνίοτε εἰς ὅλως μυθώδεις τιμὰς. Ἐνῶ οἱ προγενέστεροι ζωγράφοι ἐπώλουν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τὰς εἰκόνας των **γὰ ἓνα κομμάτι ψωμί**, ὁ Μεσσογιὲ μεταξὺ ἄλλων ἐπώλει αὐτὰς ἀντὶ 200 φρ. κατὰ τετραγωνικὸν ὑφεκατόμετρον, ἤτοι ἀντὶ 2 ἑκατ. φρ τὸ τετραγωνικὸν μέτρον, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ οἰκοπέδου Ἐντεῦθεν καὶ ὁ συνηθέστατος εἰς τοὺς κύκλους τῶν ζωγράφων ἀστεϊσμός «Μοῦ συνέβη ἓνα τρομερὸ δυστύχημα. Ἦμουν εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Μεσσογιέμοῦ ἐδείκνυε τὴν τελευταίαν του εἰκόνα εἰς μέγεθος παιγνιοχάρτου. Διὰ νὰ τὴν παρατηρήσω καλῆτερα τὴν ἔλαβον εἰς χεῖράς μου, ἀλλ' ὅτε τὴν ἀπέθεσα ὁ ζωγράφος ἀφῆκε κραυγὴν ἀγανακτήσεως. Εἶχον ἀκουμβήσει ἐξ ἀπροσεξίας ἐπὶ τῆς εἰκόνας καὶ πῆρα μὲ τὸ δακτύλι μου χρώμα 500 φράγκων!»

Πάντες οἱ σύγχρονοι προσωπογράφοι, οὗς ποικίλαι συνθήκαι ἀνέδειξαν, οὐ μόνον δαψιλῶς ἀμείβονται διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ αὐτῶν προσόντα ἀλλὰ καὶ ἔχουσι συνεγῆ ἐργασίαν ἐξασφαλίζουσαν εἰς αὐτοὺς λίαν ἀξιολόγους προσόδους. Ἐν Ἀγγλίᾳ μάλιστα τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ζωγράφου ἀμυλλᾶται πρὸς τὸ τοῦ τραπεζίτου. Ὁ Ἐρκόμηρος ἐπὶ παραδείγματι καὶ ὁ Burne Jones ἐκέρδησαν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν

ΒΙΟΙΟΦΙΣ ΠΗΡΘΕΝΟΣ

πλέον τῶν 250,000. φρ. κατ' ἔτος, ὁ δὲ Τζῶν Μιγὲ τόσον ἐπιτυχῶς συνεδύασε τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ σταδίου τοῦ πρὸς τὰς ὑλικὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἐμπορίου, ὥστε πλειστάκι κατώρθωσε νὰ πωλήσῃ μίαν εἰκόνα του ἀντὶ 500,000 φρ. συνηθέστερον δ' ἐκαρποῦτο τὸ ποσὸν τοῦτο ἐκ τῆς ἐτησίως του ἐργασίας. Ἐκ τῶν λοιπῶν ζωγράφων ἠννοήθησαν ὑπὸ τῆς τύχης μάλιστα μὲν ὁ Γάλλος Βενιαμὶν Κωνσταντίν, ὀλιγώτερον δὲ ὁ Οὐγγρὸς Μουνκαξί καὶ ὁ Βαυαρὸς Λεμπάχ, ἔχοντες ἐν τούτοις οὐχὶ εὐκαταφρονήτους περιουσίας.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς τῆς Λυδίας Κάνδωλος ἠγόραζε τὴν **Καταστρεφὴν τῆς Μαγνησίας** ἀντὶ ἰσοβαροῦς χρυσοῦ, οἱ ζωγράφοι οὐδέποτε βεβαίως περισσότερον ἐτιμήθησαν. Ἄλλ' ἂν μονάδες τινὲς αὐτῶν ζῶσι σήμερον ἐν ἐπιζήλω ὄντως εὐημερία, τί γίνονται αἱ μυριάδες τῶν παντοειδῶν καλλιτεχνῶν; ἐγκατελειμμένοι εἰς γωνίαν τινὰ

ΛΟΙΜΟΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΝ ΣΑΛΑΜΙΝΙ

τῆς ὑψηλίου, δὲν μετέρχονται πάντα τὰ μέσα ὅπως θρέψωσιν αὐτοὺς καὶ τὴν οἰκογένειάν των, πίπτοντες συνήθως θύματα τοῦ σταδίου ὑπερῆσπασθησαν;

*
**

Ἀπέθανον πάντες οἱ καλλιτέχνηται... Τὰ κεκμηκότα ὅσα των ἐπὶ μακρὸν ἀναπαύονται ὑπὸ τὸ ψυχρὸν χῶμα εἰς τινα ἄκραν τοῦ νεκροταφείου, ἧς τὴν θέσιν δείκνυει ἀπλοῦς ξύλινος σταυρός... Αἱ εἰκόνες των τῆ δε καθεῖσε κατεσπαρμέναι ἀποβάλλουσιν ὁσημέραι τὴν προτέραν νωπότητα, πλὴν τὰ διάφορα μουσεῖα δὲν φεῖδονται μόχθων οὐδὲ χρημάτων ὅπως ἀποκτήσωσι μίαν εἰκόνα τοῦ Βατώ, τοῦ Ραμπρὰν ἢ τοῦ Μιλλιέ... Ἴδου ἡ τύχη τῶν ζωγράφων.

On les persécute, on les tue
quitte après un mûr examen
À leur dresser une statue
Pour la gloire du genre humain.

Ἀσπασθέντες στάδιον πλείστας παρέχον ἐλπίδας ἀναπτύσσουσι βαθμιαίως τὸ τάλαντόν των διέρχονται περιόδους δοκιμασιῶν καὶ θλίψεων καὶ ἐπὶ τέλος ἀποθνήσκουσιν ἀπογοητευμένοι ἐκ τῆς ἀθλίας ταύτης ζωῆς. Παρέρχονται ὀλίγα ἔτη, αἱ εἰκόνες των ἀναζητοῦνται, ἐκδει-

άζονται, ὑπερτιμῶνται καὶ ἡ ἀνθρωπότης ἐγείρει πρὸς τιμὴν καὶ δόξαν τῆς μνημεῖα εἰς ἐκείνους οὗς οἰκτρῶς ἐδολοφόνησεν... Ἀὐτὴ εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἡ μόνη τιμὴ των!..

ΚΥΔΩΝΙΑΙ — ΔΗΜ. ΒΟΓΑΖΙΑΝΟΣ

ΧΡΥΣΟΜΕΝΗ ΑΠΕΙΔΗ!

Γιατὶ σπαράξεις μὲν καρδιὰ ποῦ σ'
[ἀγαπάει τόσο.
καὶ σάβανα νὰ στρώσω γυρεύεις στὴ
[ζωή;
Ἄφοῦ τὸ θέλεις μάθετο πῶς θὰ σὲ
[φαρμακώσω
ἀφοῦ φαρμάκωσες καὶ σὺ μὲν δύστη-
[χη ψυχὴ!
Ψυχὴ ποῦ σοῦ χριστ' ἐκκλησιά καὶ μέσ'
[τὴν ἐκκλησιά της
κρέμασε τὴν εἰκόνα σου κ' ἀνάβει
[γὰ κερὶ,
Τοὺς στεναγμοὺς τοὺς πόνους τῆς τὰ
[τόσα δάκρυά της,
θὰ τὴν γκρεμίσω μάθετο κανεὶς μὴ
[σὲ χαρῆ!

ΑΘΗΝΑΙ — Α. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΕΜΠΟΡΙΟΝ ΚΑΙ ΓΕΩΡΓΙΑ

ΔΗΜΗΤΡΙΑΚΟΙ ΚΑΡΠΟΙ

Ε

ΣΙΤΟΣ

Ἡ Ἰσπανία συγκομίζει συνήθως 45000000 ἑκατόλιτρα, καλλιεργεῖ δὲ εὐδοκίμως τὸν σίτον αὐτῆς ἰδίως ἐν τοῖς εὐφύροις πεδιάσι· τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Καστίλλης.

Ἡ Καναδάς, ἡ ἐν Ἀμερικῇ Ἀγγλικῇ Ἀποικία, ἐν ἣ ἐπιτυχῶς καλλιεργεῖται ὁ σίτος, παράγει περὶ τὰ 45.000000 ἑκατόλιτρα, ἐξ ὧν τὰ 15-17 ἑκατομμ. διαθέτει συνήθως διὰ τὸ ἐξωτερικόν. Τὸ Ἦνωμ. Βασίλειον τῆς Μεγάλης Βρετανίας, προμηθεύεται ἐκ τοῦ Καναδά τὸ 4ον σχεδὸν τῶν ἀναγκῶν του.

Ἡ Ρουμανία ἐκ τῶν Βαλκανικῶν κρατῶν, εἶνε ἡ χώρα ἡ παράγουσα τὸν περισσότερον σίτον. Ἡ ἐτήσια αὐτῆς παραγωγή ἐν ὁμαλαῖς περιστάσεσιν ἀνέρχεται εἰς 40.000.000 ἑκατόλιτρα. Μετὰ τὴν Ρωσίαν ἐν Εὐρώπῃ, ἡ Ρουμανία πραγματοποιεῖ τὴν μεγαλειτέραν ἐξαγωγήν τοῦ σίτου, διὰ τοῦ Δουναβέως δὲ διοχετεύει αὐτὸν εἰς Γαλάζιον καὶ Βραΐλαν, πόλεις οἵτινες εἰδύσαν εἰς αὐτὸν, τὸ ἑαυτῶν ὄνομα.

Ἡ Ἀυστραλία, ἡτὶ ἐτήσιως συγκομίζει περὶ τὰ 30, 000,000 ἑκατόλ. τὸ 1)3 τῆς παραγωγῆς τῆς πωλεῖ εἰς τὴν Ἀπὸ Ἀνατολῆν καὶ Νότιον Ἀφρικῆν. Ἐν αὐτῇ συνστήθησαν τελευταίως ἀλευροποιεῖα τελειοτάτου συστήματος. Ἡ Ἀυστραλία διαθέτουσα καὶ αὕτη μεγάλως ἐκτάσεις, ἡδύνατο νὰ καλλιεργῇ τὸν σίτον ἐν μεγαλειτέρα κλίμακι, πλὴν ὁ ἐργατικὸς πληθυσμὸς αὐτῆς εἶνε ἐπιθεωρημένος μᾶλλον εἰς τὴν κτηνοτροφίαν.

Ἡ Ἀγγλία κατὰ μέσον ἔρον παράγει 23 ἑκατομμύρια ἑκατολ. ὡς προεῖπομεν, δὲν καλλιεργεῖται εὐδοκίμως εἰς τὰ βόρεια τῆς Σκωτίας, ἀλλως τε γνωστὸν τυγχάνει, ὅτι ἡ μεγάλη Βρετανία ἐπιδιώκει μᾶλλον τὴν βιομηχανικὴν ἀνάπτυξιν τῆς χώρας τῆς. ἀφ' οὗ εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα ἡ παράγουσα τὰς πρώτας ὕλας.

Τὰς ἀνάγκας αὐτῆς αἰτίνες ἀνέρχονται ἐτήσιως εἰς 85000000 ἑκατολ. περίπου, συμπληροῦσιν ὁ Καναδάς, εἰ Ἦνωμ. Πολιτεῖαι, ἡ Ἀργεντινὴ καὶ ἡ Ρωσία. Πρὸς συμπλήρωσιν τῶν λοιπῶν παραγωγικῶν καὶ ἐξαγωγικῶν χωρῶν τοῦ σίτου, σημειούμεν τὰς ἑξῆς Ἐπικρατείας.

Τὸ Ἀλγέριον μετὰ τῆς Τύνιδος παράγει περὶ τὰ 17,000,000 ἑκατολ. Ἡ Περσία, τῆς ἐποίας ὁ σίτος τὴν πρώτην ἐμφάνισιν αὐτῆς, ἐπαίρησασθ' ἦν ἐπαρχία καὶ ὁ Ἰνδικός. παράγει εἰς ὁμοίως περιστάσεις περὶ τὰ 12,000,000 ἑκατόλιτρα.

Ἡ Ὄθωμανικὴ Ἀυτοκρατορία, ἐν ἣ ἡ καλλιέρ-

γεια τοῦ σίτου εὐδοκίμει, παράγει ἐτήσιως περὶ τὰ 29,000,000 ἑκατολίτρων, ἐκ τῶν ὁποίων 15 ἑκατομμύρια συγκομίζει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία 14 δὲ ἑκατομμύρια ἡ Ἀσιατικὴ.

Ἡ Βουλγαρία μετὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ρωμανίας συγκομίζει ἐτήσιως, κατὰ προσέγγισιν 15.500.000 ἑκατόλιτρα. — Ἡ Χιλή περὶ τὰ 6,000,000 ἑκατολ. ἡ Οὐρουγουάη περὶ 7.000.000 ἑκατόλ. ἡ Αἴγυπτος περὶ τὰ 4.000,000 ἑκατόλ.

Ἡ Ἑλλάς, τῆς ἐποίας ἡ ἐτήσια παραγωγή ἀνέρχεται εἰς 2000000 ἑκατόλιτρα, εἰσάγει ἐτήσιως διὰ τοῦ Πειραιῶς 13500 τόνους. Ὁ σίτος οὗτος προήρχετο ἄλλοτε ἀποκλειστικῶς ἐκ τῆς Ρωσίας, Τουρκίας καὶ Βουλγαρίας, ἀπὸ τριῶν ἡμῶν περίπου ἐτῶν, ἡ Ἑλλάς, λόγω τῆς διαφορᾶς τῶν τιμῶν, προμηθεύεται τὸν σίτον αὐτῆς ἐκ τῆς Ἀμερικῆς.

Ἡ Σουηδία καὶ ἡ Νορβηγία, ὁμοῦ λαμβανόμενοι, παράγουσιν ἐτήσιως 3,200,000 ἑκατόλ. Εὐνόητον δὲ τυγχάνει, ὅτι καὶ αἱ χῶραι αὗται καταφεύγουσιν εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πρὸς συμπλήρωσιν τῶν ἀναγκῶν των.

Ἡ Ὀλλανδία παράγει ἐτήσιως περὶ τὰ 1900. 000 ἑκατολ. Οἱ Ὀλλανδοὶ ἐθεωροῦντο ἄλλοτε αἱ μεγαλιτέροι σιτέμποροι, διότι, ὄντες πλούσιοι καὶ ἔχοντες χρηματικὰ κεφάλαια, ἡδύνατο νὰ σχηματίσωσι σημαντικὰ παρακαταθήκας σιτηρῶν εἰς τὰς παραλίους πόλεις των. Ἡ Γεωγραφικὴ θέσις τῆς Ὀλλανδίας, κειμένης μετὰ τῶν ἀρκτικῶν καὶ μεσημβρινῶν ἐπικρατειῶν τῆς Εὐρώπης καὶ ἡ δι' ὀχθετῶν καὶ ποταμῶν συγκοινωνία αὐτῆς μετὰ τῶν μεσογείων πόλεων, ἀνεδείκνυσεν αὐτῇ κατάλληλον ἀποθήκην σιτηρῶν εἰς ὅλην σχεδὸν τὴν Εὐρώπην.

Ἡ ἀνάπτυξις ἡμῶν τοῦ ἐμπορίου τῶν σιτηρῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, ἡλάττωσεν εὐσιμῶς τὴν σημαντικότητά των παρακαταθηκῶν τοῦ Ἀμστερδὰμ καὶ Ρότερδουμ, οἵτινες μελόντες τοῦ διατηροῦσιν, ὡς πρὸς τὸ εἶδος τοῦτο ἐρκετὴν σημασίαν.

Τὸ Βέλγιον παράγει ἐτήσιως 4100000, ἡ Δανία 1.600,000, ἡ Περτογαλλία 1,950,000 καὶ τὸ Ἀκρωτήριο τῆς Καλις Ἑλπίδος 1620000 ἑκατόλιτρα.

Μετ' οὗ καὶ ἡ Ἰαπωνία καὶ ἡ Μαντζουρία, θέλουσιν εἰσελθῆ εἰς τὴν χερσαίαν τῶν σημαντικῶν χωρῶν, ὑπὸ ἐπιψιν παραγωγῆς καὶ ἐξαγωγῆς τοῦ σίτου, ἀλλως τε ἡ Μαντζουρία ἤρξατο παράγουσα καὶ συνεχεφέρουσα εἰς τὴν παγκόσμιον κατανά-

λωσιν τοῦ σίτου οὐσιώδεις ποσότητες, θέλει δὲ καταστῆ βαθμηδόν, ἡ τροφοδότης τοῦ Οὐρανίου Κράτους.

Τελευτώντες τὴν περὶ Σίτου πραγματείαν ἡμῶν, θέλομεν προῆ μετ' οὐ πολὺ εἰς τὴν ἀνάπτυσιν καὶ ἐξέτασιν τῶν λοιπῶν δημητριακῶν, ὡς καὶ ἄλλων φυσικῶν καὶ βιομηχανικῶν προϊόντων, χάριν τῶν ἐμπορευομένων καὶ ἰδίως τῆς διὰ τὴν ἐμπορίαν προπαρασκευαζομένης νεότητος.

Σμύρνη. — ΕΥΑΓΓ. ΣΑΡΙΚΑΣ

(Καθηγητῆς Ἐμπορικῶν.)

Διὰ τοῦ κατωτέρω ὄντως χαριτολόγου δημοσιεύματος ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ΠΟΡΕΪ ΜΕΜΝ ἄγαπητός φίλος καὶ πολῦτιμος ἡμῶν συνεργάτης ψυχαγωγικώτατα καὶ μετὰ πνεύματος σπινθηροβολούτος παρέχει ἡμῖν ἀνάγνωσμα οὐ μόνον χαριέστατον ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπωφελῶν γνώσεων διηρητισμένον.

Τῷ ἰσαδέλφῳ φίλῳ Β.Β.

Ὡ σεῖς οἵτινες, αἰτίνες, καὶ αἴτινα θὰ ἔχετε τὴν καλωσύνην καὶ τὴν εὐγένειαν νὰ με ἀναγνώσετε, θὰ γνωρίζετε βεβαίως τὰ ὀληρὰ ἐκεῖνα πειρωτὰ ζῶφια, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τῆς ἀνοξέως μέχρι τέλους τοῦ φθινοπώρου μᾶς παρέχουσι μυρίας ἐνοχλήσεις, τὰ **Κουνούπια** θέλω νὰ εἰπῶ!

Θὰ γνωρίζετε ὅτι ἐξ αὐτῶν ἄλλα εἶνε βωβὰ, ἄλλα ψάλλον, χωρὶς νὰ διδαχθῶν φωνητικὴν μουσικὴν, ἄλλα εἶνε μονόχρωα, ἄλλα κατάστ.κα, ἄλλα μιγρὰ, καὶ ἄλλα μεγάλα.

Θὰ γνωρίζετε — καὶ ἂν δὲν τὸ γνωρίζετε θὰ τὸ μάθετε τώρα — ὅτι εἶνε οἱ φορεῖς τοῦ ἐλειογενοῦς πυρετοῦ, ὅτι τὰ φῶα καὶ αἱ νύμφαι εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν λιμναζόντων ὑδάτων, ὅτι πρὸς κατατολέμησιν αὐτῶν ἐπενόησαν νὰ ῥίπτωσιν ἐπὶ τῶν τοιούτων ὑδάτων

πετρέλαιον, τὸ ὁποῖον καταστρέφει αὐτά, ὅτι πρὸς ἐξυγίανσιν τῶν μερῶν αὐτῶν προβαίνουσιν εἰς τὴν φύτευσιν εὐκαλύπτων, ἢ εἰς τὴν ἀποξήρανσιν τῶν ἐλῶν, καὶ ὅτι τέλος νεοιότη ἐφεύρεσις, ὀφειλομένη ἰδία εἰς τὰς παρατηρήσεις Ἰταλῶν ἐπιστημόνων, εἶνε τὸ νὰ φέτωσι ἰχθύς ἐντὸς τῶν λιμναζόντων ὑδάτων, οἵτινες τρώγουσι τὰ φῶα καὶ τὰς νύμφας τὰς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος εὐρισκομένας.

Ὅτι τέλος εἰς τοὺς τροπικοὺς καὶ εἰς ἄλλα μέρη μεμακροσμένα ὑπάρχουσι κῶνωπεζάρκετὰ μεγάλα τῶν ὁποίων τὸ δῆγμα λέγουσιν ὅτι εἶνε λίαν ἐπιχλιδυνον.

Θὰ γνωρίζετε πόσον εἶνε ἐνοχλητικὰ ἐπιτιθέμενα ἀδιακρίτως ἐξ ἴσου καὶ κατὰ νεαρᾶς δεσπινίδος καὶ ἐναντίον γέροντος.

Θὰ γνωρίζετε πόσον εἶνε δυσάρεστον τὸ δῆγμα αὐτῶν εἰς τὰς πορείας, χεῖρας, βραχίονας, πόδας, κ.τ.λ. τοῦ ὠραίου φύλου, ὅπερ ἀναγκάζεται πρὸς ἐξεφάνισιν τῆς κοκκινάδας, ἢ τοῦ τοιμίματος νὰ φέτῃ ὀλίγην βαζελίναν, ἢ κολκρέμ, ἢ ἄλλην τινὰ ἐκ τῶν εὐρωπαϊκῶν δηλητηριωδῶν σκευασίων.

Θὰ γνωρίζετε ἐπὶ τέλους ὅτι τὰ κουνούπια εἶνε ἀνεπίδεκτα οἰασθήποτε μαθήσεως, ἐκτὸς ἐνὸς τοῦ γράφοντος εἰς τὸν συμπαθέστατον « Αἰολικὸν Ἀστέρα » .

Ἄλλ' ἐὰν ἡ βλάβη αὐτῶν περιορίζετο ἕως ἐδῶ, εἰς ἓνα τίμημα μόνον ἢ καὶ εἰς κάποιο τραγοῦδι τὸ ὁποῖον ἀκούετε χωρὶς νὰ πληρώνετε, ἢ καὶ χωρὶς νὰ θέλετε, δὲν θὰ ἦτο τίποτε· δυστυχῶς ὅμως αὐτὰ τὰ κουνούπια τὰ ὁποῖα νομίζετε μᾶλλον ἀβλαβῆ, μοὶ ἐπροξένησαν τὴν μεγαλιτέραν ἀποτυχίαν, ἢ ὁποῖα δύναται νὰ σημειωθῇ εἰς τὰ πρακτικὰ τοῦ ἀνθρώπινου βίου!

Δὲν τὸ πιστεύετε;

Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω.

Θὰ σᾶς διηγηθῶ λοιπόν, ἐπὶ λόγῳ ὁμῶς τιμῆς ὅτι θὰ κρατήσετε ἐχεμύθειαν, τί μοῦ συνέβη.

Ὅταν ἀπεφοίτησα ἀπὸ μίαν τῶν καλλιτέρων ἐμπορικῶν σχολῶν τῆς Εὐρώπης μετέβην εἰς τινὰ πόλιν ὄνομα καὶ μὴ χωριό, ἢ μᾶλλον χωριό καὶ μὴ ὄνομα,

ἔνθα προσελήφθη ὡς γραμματεὺς εἰς σπουδαῖον ἐμπορικὸν κατάστημα μετὰ μίαν ἐκαστοὶ μισθόν.

Ἐκεῖ ἐγχειρίσθη μετὰ διαφόρων οἰκογενειῶν, ὡς καὶ μετὰ μίαν πλουσιωτάτην χήραν ἔχουσαν μίαν θυγατέρα καὶ ἓνα υἱόν.

Νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ ἢ μήτηρ τῆς κόρης ἐσπέραν τινὰ μοι εἶπεν ὅτι θὰ ἐλογίζετο πολὺ εὐτυχίης, εἰς συγκατετιθέμενην νύμφευθῶ τὴν θυγατέρα τῆς, ἣτις με συνεπάθει, καὶ ἢ ὅποια κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου μας ἀπερχομένη τῆς μητρικῆς ἐστίας θὰ συναπεκόμιζεν ὡς προῖκα καὶ πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων, ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὅποια θὰ ἐκληρονόμει μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς τῆς.

Δὲν ἤθελον καλλίτερον πρᾶγμα, καθόσον μάλιστα ἢ νέα ἦτο συμπαθεστάτη, εὐγενής, καὶ ἐγγράμματος.

Τὸν χειμῶνα τὰ ἐπιγαίναμε καλά, ἀλλ' ἤλθεν ἡ ἀνοιξὶς καὶ μετὰ αὐτὴν τὰ κουνούπια!

Δυστυχῶς εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην ὑπῆρχον ἀφθονα κουνούπια· δὲν ἠδύνατο κανεὶς νὰ φάγη, νὰ καθήσῃ, νὰ ἀναπαυθῆ, χωρὶς νὰ εἶνε ἠναγκασμένος νὰ κτυπᾷ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ πρόσωπόν του! Εἶχον πλέον ἀποκάμη, τὰ κουνούπια μετὰ κτήνησαν νευρικόν!

Ἐσπέραν τινὰ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐκαθήμεθα μετὰ τῆς μνηστῆς μου καὶ τῆς πενθερᾶς μου, ὅτε βλέπω ἓνα ἀδιάκριτο κουνούπι νὰ κάθηται ἐπὶ τῆς τεραστίας ρινὸς τῆς πενθερᾶς μου! Μὴ κινηθῆτε, τῆς λέγω, καὶ φουγκιάζω δυνατὰ τὴν μύτη τῆς, διὰ νὰ σκοτώσω τὸ κουνούπι! Πράγματι τὸ ἐσκώτωσα! Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τὸ ἄφιναν ὄχι μόνον νὰ τῆς σιμπύση ἀλλὰ νὰ τῆς ἔτρωγε καὶ ὀλόκληρον τὴν μύτη!!

Ἐντὶ νὰ με εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἐκαστοὶ μου ἐκρέμασε τὰ μοῦτρα τῆς, καὶ μετ' ὀλίγον προσποιουμένη ὅτι ἠδιαθέτησεν αἰφνιδίως, ἐπῆγε νὰ κοιμηθῆ φυσικὰ καὶ ἐγὼ ἀμέσως ἀνεχώρησα, διότι δὲν μοι ἐπετρέπετο νὰ μείνω μόνος μετὰ τῆς μνηστῆς μου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν λαμβάνω εἰς τὸ κατάστημα τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

« Κύριε,

Ὁ πρὸς ἐμὲ τρόπος σας χθὲς τὸ βράδυ ἦτο βαναυσότατος. Σᾶς εἶδομαι ὅτι οὐδεμία πλέον ὑπάρχει σχέσις μεταξὺ ἡμῶν. Ἡ θυγάτηρ μου ἀπὸ τοῦδε εἶνε ἄγνωστος δ. ὑμῶν. Νὰ μὴ ξαναπατήσετε εἰς τὸ σίτι. » —

Σᾶς ἀρέσει αὐτὴ ἢ ἐπιστολή;

Εἰς ἐμὲ διόλου, διότι ἔχασα καὶ τὴν κόρην καὶ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων.

Ἡ ταραχὴ μου ὑπῆρξε μεγίστη!

Δὲν ἠδύναμην νὰ ἐργασθῶ! Καὶ ὁμῶς ἔπρεπε νὰ ἐργασθῶ, καὶ μάλιστα τὸ βράδυ νὰ κάμω καὶ τὸ ταμεῖον, ὅπως λέγουσιν εἰς τὸ ἐμπόριον.

Τὸ βράδυ ὁ προϊστάμενός μου ἀνεκάλυψε ἐν μέγα λάθος εἰς τὰ βιβλία! Ἐκ τῆς ψυχικῆς μου ταραχῆς ἀντὶ νὰ σημειώσω ἐν κονδύλιον ἐκ 5000 φράγκων, ἐσημείωσα 50000, ἦτοι ἀπλούστατα ἔθεσα ἐν μηδενικὸν περισσότερον.

Καὶ νὰ σοῦ λέγουσιν ὅτι μηδὲν θὰ εἰπῆ τίποτε! Ἐχουν μέγα λάθος, μηδὲν θὰ εἰπῆ πολὺ, παραπολύ! Καὶ ἀπόδειξις εἶνε ὅτι ὁ προϊστάμενός μου, μετὰ τὴν τακτοποίησιν τοῦ ταμείου μετὰ ἐκάλεσεν εἰς τὸ γραφεῖον του καὶ μοῦ εἶπε:

« Παιδί μου, δὲν μοῦ κάμης! τοιαῦτα λάθη εἶνε ἀσυγχώρητα λάβε τρία μηνιατικά ὡς δῶρον καὶ πήγαινε νὰ εὕρης ἄλλου ἐργασίαν! ».

Ἴδου ἓνα κουνούπι μοῦ τὰ χάλασε ὅλα!

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὰ καταδιώκω ἀτηνῶς.

Μὲ ὠνόμασαν κουνουποκτόνον, δὲν ἔχουν ἄδικον! Διότι θέλω, εἰς τὸ δυνατόν, νὰ χαθοῦν ὅλα, καὶ νὰ μείνῃ μόνον ἐκεῖνο τὸ **Κουνούπι** ποῦ γράφει τόσον ἐπιτυχῶς καὶ μετὰ τόσην νοστιμάδα τὰ « Σκόρπια Λόγια ».

Δὲν εἶσθε τῆς γνώμης μου;

Doré Remy

ΠΕΡΙ ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΦΑΡΜΟΓΗΣ ΑΥΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗΝ

Ἡ καταληψία, πλὴν τῶν ὅσων προεἶπομεν, διαφέρει τοῦ ἀπλοῦ ληθάργου, καθ' ὅτι ὁ ἐν τῷ ἀπλοῦ ληθάργῳ κείμενος διατελεῖ ἐν παντελεῖ τῶν αἰσθητηρίων ἀδρανείᾳ, ἐνῶ ἐν τῇ καταληψίᾳ ὑπάρχει συναίσθησις τοῦ πάσχοντος τῶν περὶ ἑαυτὸν συμβαινόντων, εὐκαμψία τοῦ μυϊκοῦ συστήματος καὶ τὸ παραδοξότερον πάντων στάσις ἀσφαλῆς καὶ ἀκράδαντος αὐτοῦ κατὰ τὴν βούλησιν τοῦ ἐπιρρεάζοντος ἀτόμου. διγλ. **Ἐὰν θέσωμεν τὸν πάσχοντα εἰς τὴν θέσιν τοῦ δεῖνα ἢ τοῦ τάδε ἀγάλματος ἐκεῖ μένει, ἐκφράζων διὰ τῶν προσωπικῶν μυῶν τὴν ἔκφρασιν τῆς δοθείσης αὐτῷ θέσεως χαρᾶς, λύπης, κ.λ.π.**

Οἱ τὸ νόσημα τῆς καταληψίας πάσχοντες πολλάκις θεωρηθέντες ὡς νεκροὶ ἐτάφησαν ζῶντες καὶ ἐκεῖ εὗρον τὸν θάνατον. Ἐγνωρίσαμεν δὲ ἐν Ἀθήναις Κυρίαν ὑποθεθεῖσαν νεκρὰν καὶ ἐπανελθοῦσαν εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου. Ἡ Κυρία αὕτη ἔκτοτε ἔζησε εἴκοσιν ὀλόκληρα ἔτη καὶ μᾶς διηγείτο ὅτι ἠσθάνετο τὰ πάντα μὴ δυναμένη νὰ ὀμιλήσῃ· διὸ καὶ τὴν προσοχὴν ἡμῶν δέον νὰ ἐπιστῶμεν εἰς τοὺς αἰφνιδίους ἰδίως θανάτους, ὅπως μὴ γινώμεθα δῆμιοι ἀθῶν ὑπάρξεων, καθότι ἡ ἐπιστήμη πολὺ ἐπέχυσε φῶς σήμερον εἰς τὰ σκοτεινὰ ταῦτα ζητήματα.

Τρίτη εἰκὼν πολὺ ἐλαφροτέρα τοῦ ληθάργου, ὅτε ἀναισθητεῖ καθ' ὀλοκληρίαν ὁ πάσχων εἶνε ἡ **ὑπνοβασία**, εἰκὼν γνωστὴ εἰς τὸν καθημερινὸν βίον, καθότι οἱ πλείστοι γνωρίζουσιν ὅτι ὁ δεῖνα ἢ ὁ τάδε μαθητῆς ἠγγέρθη τὴν νύκτα ἀσχοληθεὶς εἰς τὴν ἡμερησίαν αὐτοῦ μελέτην, ὅτι διέσχισεν ὁδοὺς ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, ὅτι διέπραξε κλοπὴν ἢ φόνον ἐν παντελεῖ ἀγνοίᾳ αὐτοῦ. Πολλάκις δὲ τὰ δικαστήρια ἐπέμψαν εἰς τὴν λαιμητόμον ἀθῶους, ἐνῶ ὁ ἀθῶος κακοῦργος διετέλει ἐν καταστάσει ὑπνοβασίας ἐκτελέσας τὸν φόνον.

Καὶ ταῦτα μὲν διὰ βραχέων περὶ τῶν ὄντως ὠραίων τοῦ ὑπνωτισμοῦ εἰκόνων καὶ θεωριῶν αἰτινες ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ σήμερον χειροκροτοῦνται ἐκθύμως ὑπὸ τοῦ μάλλον πεφωτισμένου ἐπιστημονικοῦ κύκλου.

Θαυμασία ἐπίσης εἰκὼν ὑστερισμοῦ εἶνε καὶ ἡ ἀκόλουθος.

Πρὸ εἰκοσαετίας ἐν Θεσσαλονίκῃ ἔπου διετρίβομεν, ἀνεπτύχθη φοβερὰ ὑστερικὴ ἐπιδημία **Ἰλλιγγος** (Hoquet) καλουμένη, ὁπότε αἱ πάσχουσαι ἀκουσίως καὶ δι' ἰσχυρῶν διαφραγματικῶν σπασμῶν ἐμιμοῦντο ποικίλας φωνὰς ζώων, ὡς τοῦ ἀλέκτορος, τοῦ κυνὸς καὶ ἄλλων τοιούτων ζώων. Ἡ ἐπέκτασις δὲ τῆς ἐπιδημίας ἐδεινῶτο ἀντανακλαστικῶς. Ἐπελήφθη τότε τῆς μελέτης τοῦ περιουσιώδους τούτου ζητήματος τοῦ ὑστερισμοῦ καὶ ἐμολογουμένως ὁ θρίαμβος ἔσπεψε τὰς ἐπιστημονικὰς ἡμῶν φροντίδας. Ἐκτοτε κατὰ ἐλάθους πλέον κατεγίναμεν πρὸς ἐξιχνίασιν τοῦ ὄντως περιουσιώδους τούτου μυστηρίου, ὅτε πρὸ ἡμῶν ἀνέτειλεν ἑτέρα φάσις ὑστερικῆς εἰκόνης ἐχούσης τὴν ἐσῆσιν αὐτῆς εἰς τὰς θεωρίας τοῦ Gall καὶ τὰ πειράματα τοῦ Mesmer. Ὁ ὑπατος ὑστερισμὸς (Hysterie Maxima κατὰ Charcot) ἐνθα ἀπαντῶνται πλέον ὅλα τὰ στάδια τοῦ ὑστερισμοῦ, ὑπὸ πολλὰς καὶ ποικίλας μορφὰς περιλαμβάνοντα τοὺς τε κλονικοὺς καὶ τονικοὺς σπασμούς, τὸν Ἰλλιγγον, τὸν ληθάργον τὴν ὑπνοβασίαν, καὶ καταληψίαν. Καὶ ὁ ὑστερισμὸς οὗτος ἐκλήθη **Αὐτόματος Ζωϊκὸς Μαγνητισμὸς**. Ἐκλήθη δὲ αὐτόματος πρὸς διάκρισιν τοῦ διὰ τῆς ὑποβολῆς (Suggestion) ἐπιρροῆς δευτέρου προσώπου ἐχόντος καὶ ἐνταῦθα τὸ γνῶρισμα τοῦ δικαίου τῷ ἰσχυρωτέρῳ. Ἐξηγοῦμαι.

Ὁ ἐπιρρεάζων τὸ μαγνητιζόμενον πρόσωπον ἀπεδείχθη ὅτι ἐπιδρᾷ διὰ τοῦ αὐτοῦ νευρικοῦ πνεύματος, ἔχων πολὺ ἰσχυρότερον τὴν θέλησιν καὶ δύναται καὶ ἐν πλήρει ὁδῷ δι' ἐνός καὶ μόνου βλέμματος, διὰ μιᾶς καὶ μόνης προσταγῆς αὐτοῦ « Κοιμοῦ » νὰ καταρρίψῃ εἰς τὸ στάδιον τοῦ ληθάργου, τὸν ὑπὸ τὴν νευρικὴν ἐπιρροὴν αὐτοῦ εὕρισκόμενον. Ἀτόμων ὑπνοῦντων μάρτυρες παρέστημεν ἡμεῖς αὐτοὶ πρὸ εἰκοσιπενταετίας, ἔχοντες τὸ ὁμολογοῦμεν, παντελεῖ ἀγνοίαν τῶν κεκρυμμένων θησαυρῶν ἐν τῷ ὑπάτῳ τοῦ Ζωϊκοῦ αὐτομάτου Μαγνητισμοῦ σταδίῳ.

(Ἐπεται συνέχεια)

Σμύρνη — ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗΣ
(Ἱατρός)

ΔΙΗΓΗΜΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟ ΑΙΣΘΗΜΑ

Είμεθα στὸ χειμῶνα τοῦ 1906. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη εὐρισκόμεθα στὰς Ἀθήνας γιὰ σπουδῆ. Συχνάζαμε στὸ καινούργιο ἐκεῖνο καφενεῖο τοῦ ἀπαντᾶ κανένας ὅταν στρέφη πλειὰ τὴν κοσμοβρυθῆ ὁδὸν Σταδίου καὶ τραβᾶ γιὰ τὴν Ὀμόνοια. Εἶνε βράδυ, βραδεῖα ὅπως δῆποτε γλυκεῖα, ἀπὸ κεῖνες ποῦ χαρίζει κάποτε, συχνὰ μάλιστα ὁ οὐρανὸς τῆς Ἀττικῆς. Τὰ ἠλεκτρικὰ ἄστρα στενάζουν ἀπὸ κόσμος, καὶ τὰ φῶτα ἀφίνουν δέσμες ἀπὸ ἀκτίνες ποῦ πέφτουν εὐεργετικὲς στοὺς διαβάτες, πρὶν εὐεργετικὲς ἀκόμη στοὺς δὸν Ζουὰν οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὰ τζάμια τῶν γαλακτοπωλείων, ζαχαροπλαστείων, πιπραριῶν καὶ καφενεῖων ἐντροφυοῦν στὰ πεταχτὰ καὶ εὐμορφα πλάσματα ποῦ διαβαίνουν τρεχάτα τὴν ὁδὸν σταδίου.

Τὴν βραδεῖα ἐκείνη ἡ κυκλοφορία ἦταν κάπως πρὶν μεγάλη. Ἦταν βραδεῖα Κυριακῆς καὶ νωρὶς ἐσπερινὰ φύλλα σκόρπισαν δεξιά καὶ ἀριστερὰ τὰ νέα γεμᾶτα ἐνδιαθέρων. Ὁ κόσμος ἀχόρταγα διάβαζε τὲς ἐφημερίδες. Δύο νέοι ὁ ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, καμμιὰ εἰκοσιπεντηθρία χρόνων, ὑψηλός, ξανθουλός, ποζᾶτος, ὁ ἄλλος μὲ σταχυῖα δρεμπούπλικα τελειόφοιτος τῆς Νομικῆς λίγο νεώτερος. Ὁ δεύτερος κρατοῦσε τὴν «Ἐσπερινή» καὶ τὴν διάβαζε σχεδὸν ἀφηρημένος. Ὁ ἄλλος κῆρυξ ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ καφενεῖου μὲ ἀνυπονοησία, μὲ νευρικότητα. Καμμιὰ φορὰ ἔρριχνε βλέμμα στὸ σύντροφό του καὶ μηχανικῶς «Σοβαρὰ γεγονότα Νίκο». Ἐκεῖνος σήκωνε τὸ κεφάλι του. «Πολύ, πολὺ σοβαρὰ· βλέπετε πρὸ πάντων ἡ ἐξωτερικὴ κατάστασις περιπλέκεται· ἐπὶ τέλους θὰ δοῦμε» ἔξαφνα ὁ γαλονᾶς ἔκαμε κίνημα ζωηρὸ καὶ τὰ μάτια του ἐκόλλησαν σὲ μιὰ οἰλουέτα ποῦ μὲ βῆμα γοργὸ περνοῦσεν ἀπὸ τὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. «Ὅταν ἡ οἰλουέτα ἐκείνη μπῆκε σ' ἕνα κοιντὰ ζαχαροπλαστεῖο, ὁ σπαθοφόρος σηκώθηκε, ἔβανε τὰ γάντια γρίγορα καὶ ὕστερα «μὲ συγχω-

ρεῖς, εἶπε, Νίκο ἔχω ἕνα rendezvous πολὺ σοβαρὸ ἀπόψε· θὰ σὲ δῶ τὸ πρωτὸ δὲν εἶνε ἔτσι;» Ἐκεῖνος στράφηκε βασιτώντας τὴν ἐφημερίδα.

«Ναί, αὔριον τὸ πρωτὸ στὴ δεξαμενὴ εἶνε τόσο ῥωμάντσο ἐκεῖ».

«Καλὴ νύχτα Νίκο».

«Καλὴ νύχτα Κύριε ἀνθυπολοχαγέ».

* *

Λίγο ὕστερα ἀπ' αὐτὰ ἕνα ζεῦγος βασιτᾶ ἕνα τραπεζάκι βραδεῖα στὸ ζαχαροπλαστεῖο. Μπροστὰ του στέκονται δύο πάστες, ἐν ᾧ τὸ ζευγάρι μιλᾷ σιγανά.

«Εἶνε ἀλήθεια Μαρίκα, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς ὅτι δὲν περιέμενα τὴν συνέντευξιν αὐτῆ. Σὲ εἶχα τόσο ἐκτιμῆσει ἀπὸ τὴ βραδεῖα ἐκείνη ἐνθυμείσαι ποῦ σὲ ἀντάμωσα στὸ σαλονάκι τοῦ κ. Δ. καὶ εἶχα τὴν πεποίθησιν ὅτι σοῦ ἀφῆκα στὴ καρδιά σου κάτι τι νὰ ἀφορᾷ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸ πιστεύω τώρα ὅτι ὑπάρχει κάποια βαθύτερη ἔννοια στὴ συναινεσὶ νὰ μ' εὐρῆς ἐδῶ, κάτι τι Μαρίκα ποῦ μοῦ γεμίζει τὴν ψυχὴ χαρὰ καὶ εὐγνωμοσύνη».

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ἐπρόφερε τὲς τελευταῖες λέξεις μὲ φωνὴ ἀλλοιωμένη, δυνατὰ συγκινημένος. Ἐκείνη ὕψωσε τὰ γλυκῦτα μάτια τῆς ποῦ σπαρτάριζε μέσα τῆς δροσάτη καὶ ἀγνότη ψυχῆς ἀφραστη. Τὰ καστανὰ μαλλιά τῆς ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κομψὸ καπελλάκι τῆς στεφάνωναν ζωγραφιστὰ τὸ νόστιμο ἐκεῖνο προσωπάκι ποῦ μπορούσε νὰ ἐμπνεύσῃ ὄχι ἔρωτα ἄγριο, λαχτάρια ὀρμὴ ποῦ φωλιάζει στὰ στήθια τῶν κοινῶν, ἀλλὰ ἕνα αἰσθημα ἀπὸ συμπάθεια ἀπὸ σεβασμὸ, ἀπὸ λατρεία.

«Μενέλαε, εἶπε, μ' ἔννοεῖς. Εἶνε αὐτὸ ποῦ κάμνω ἀπόψε κάτι πρωτοφανὲς σχεδόν, εἶνε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν Ῥουβίκωνα, εἶνε ἕνα σάλτο μορτάλε μπορεῖ νὰ τὸ πῆ κανένας, μὰ θυσία ἐπὶ τέλους...» Ὁ ἀξιωματικὸς τὴν παρατήρησε κατάματα.

«Τὸ αἰσθάνουμαι, ἀπήντησε. Εἶνε τώρα καιρὸς ποῦ ἡ εἰκόνα σου εὐρίσκεται βραδεῖα, πολὺ βραδεῖα μέσα σαυτῆ τῆ πολυκύμαντη καρδιά. Εἶνε καιρὸς, δεσποινὶς πρὸς τὸ ὄνομά σου εἶνε φυλαχτὸ στὰ στήθια αὐτὰ ποῦ ἀφίνουν τὴν ἠχώτους τόσοι παλμοί. Ὅταν στέκωμαι μπροστὰ στὸ μανωλεῖο τῶν στοχασμῶν γονατιστός, στὰ ἀκρογᾶλια τῶν ὀνείρων μου δύο εὐρίσκω πάντα ὀνόματα ποῦ ἀποτελοῦν τὴν ζωὴ μου Μαρίκα. Τὸ ἕνα εἶνε ἡ πατρίδα...» Ὁ ἀξιωματικὸς ἔφερε τὸ χέρι αὐτόματα ἐπάνω στὴ καρδιά του καὶ ἔπειτα

«Γιὰ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο ἦταν ἀνάγκη νὰ σὲ δῶ ἀπόψε· κάτι τι θὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ τὸν ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον γιὰ λίγο καιρὸ· πρέπει καταλαμβάνεις πρέπει νὰ ὑπηρετῆ κανένας περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο τὴν πατρίδα... Αὔριο θὰ λάβῃς ἕνα γραμματάκι μου· θὰ σὲ ἐξηγῆ ὅτι δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ ἀναπτύξω ἀπόψε· πρὸ παντὸς θὰ φυλάξῃς εἰκόνημα τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου ποῦ σοῦ ἀφιερώνει τὴν ἀγάπη του».

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐδάκρυσε.

Ἡ κόρη τὸν κῆρυξ μὲ ὑπερηφάνεια, μὲ θυμασμό, μὲ ἀγάπη ἀπεριορίστο.

«Σοῦ τὰ δοκίζομαι ὅλα αὐτὰ Μενέλαε. Σέβομαι σὰν παιδί τῆς γῆς αὐτῆς τὸ μεγάλο, τὸ σεβαστὸ, τὸ ἅγιο ἰδανικὸ σου. Γι' αὐτὸ σοῦ δίνω καὶ ἐγώ...»

«Τὴν καρδιά σου» εἶπεν ἔξαλλος ὁ ἀνθυπολοχαγὸς καὶ ἔφερε τὸ χέρι τῆς στὰ χεῖλιν του. «Ναί Μενέλαε τὸν ἔρωτά μου.»

* *

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη συνέντευξις. Ὁ στρατιωτικὸς ἀπεχαιρέτα τὴν ὥραία τουτὴν γλυκεῖα τῆς καρδιᾶς του ἐκλεκτῆ. Τὸ πρωτὸ ἔφραγε γιὰ ἕνα καθήκον. Τὸ σπαθὶ του, τὰ γαλόνια του, τὸ στέμμα του, ἡ καταγωγὴ, ἡ φυλὴ του ὅλα μαζωμένα τοῦ εἶπαν μιὰ λέξι καὶ σ' ἐκείνη ἀφινεν ὅλα τὸ τίμιον παλληκάρι καὶ ἔφραγε μαρτυρὰ.

Πέρασαν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν συνέντευξιν. Στὴν ὁδὸ Ἴπποκράτους κατοικοῦσε μιὰ καλὴ οἰκογένεια ἀπὸ ἕναν υἱὸ δικηγόρο, δύο κορίτσια Μαρίκα καὶ Ἑλλη, τὸν πατέρα παλαιὸ καθηγῆτὴ ἀπόμαχο πλεῖα καὶ κανέναν ἄλλο. Ἡ μητέρα εἶχε πεθάνει τώρα καὶ τρία χρόνια. Ἡ Μαρίκα ἦταν ἡ πρὶν με-

γάλη ἕως εἴκοσι χρόνων κορίτσι μὲ γράμματα, μὲ μὴρφοσι λεπτὴ, μὲ φιλοπονία, μὲ τιμιότητα, μὲ εὐγένεια ὑποχρεωτικῆ, μὲ ὅλα τέλος τὰ καλὰ προικισμένη.

Ἐνα πρωτὸ ὁ ἀδελφὸς διάβαζε τὸ «Ἐμπρός». Ἐφαίνετο στενοχωρημένος καὶ τὸ διάβαζε κατακόκκινος. «Φοβερό, εἶπε, φοβερό αὐτὸ δρᾶμα. Ἀντὶσὶ ἀγῶν θὰ στοιχίσῃ πολὺ. Τὰ κατ' ἐμένα τὰ παλληκάρια».

Ἡ Μαρίκα κατακίτρισε καὶ σιγά, σιγά πῆρε ἀπ' τὰ χέρια του τὴν ἐφημερίδα.

Ἦρξε νὰ διαβάξῃ: «συμπλοκὴ σώματος πρὸς τὸν στρατὸν, φόρος τοῦ ἀρχηγοῦ...» Ἀμέσως ἡ ἐφημερίδα ἔπεσεν ἀπ' τὰ χέρια τῆς, κλονίσθηκε καὶ ἔπεσε λιπόθυμη.

Ὁ Μενέλαος ὁ ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἶχε φονευθῆ.

Ἡ Μαρίκα εἶνε τώρα καλογορητὰ, σὶν γκρέμισμα τῶν ὀνείρων τῆς χάθηκε μιὰ γιὰ πάντα ἡ εἰκόνα μιᾶς εὐμορφῆς ζωῆς, πέθαναν ὅλοι οἱ πόθοι, σβυστήκαν ὀνειρα γεμᾶτα ἐμπνευσι καὶ στὸ ῥέμμα τῆς καταστροφῆς κρημνίσθηκε ἡ κάθε ἐλπίδα.

Ὁ Μενέλαος ἔγινε μάρτυς τοῦ καθήκοντος καὶ ζῆ ἀθάνατος σ' ἕνα ἀγέραςτο παλάτι, σὶν συνείδησι τοῦ ἔθρους, καὶ ἡ Μαρίκα στοὺς τοίχους τοῦ μοναστηρίου προσεύχεται γιὰ τὴν ψυχὴν του.

Πέγραφοι — ΑΛΕΞ. ΚΟΛΥΦΕΤΗΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΟΙ ΔΡΟΜΟΙ

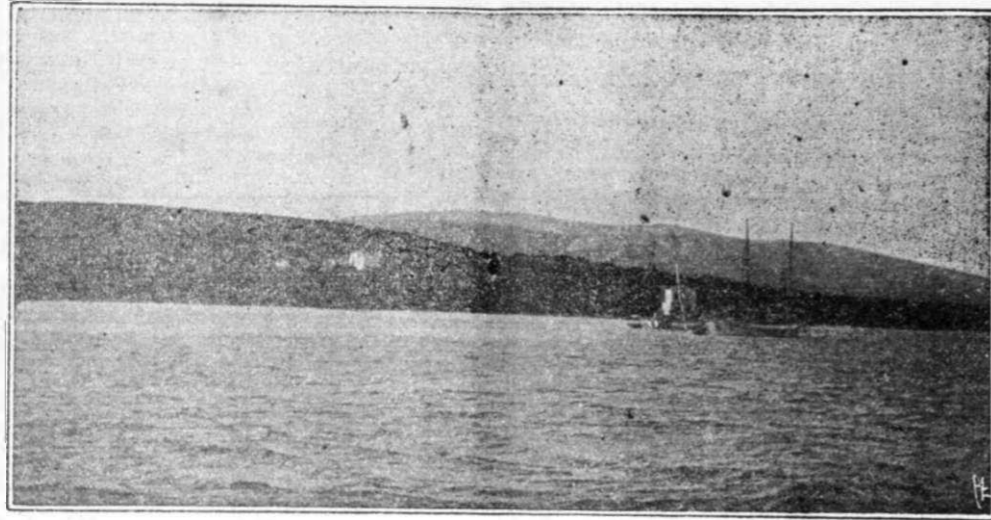
Τοῦ κόσμου οἱ δρόμοι εἶνε πολλοὶ
Κ' ἔχουνε μύρια μονοπάτια,
Κ' εἶν' ὅλοι ἀναφορικοὶ
Μὲ σκάλες καὶ μὲ σκαλοπάτια.

Ἄλλοι ἀναβαίνουνε γοργὰ
Κι' ἄλλοι ἀργὰ μὲ κόπο πᾶνε,
Καὶ ἄλλοι σφαλῆρὰ πατοῦν
Καὶ πέφτουν καὶ κατορακυλᾶνε.

Καλότυχοι ποῦ θαρρετὰ
Μ' ὑπομονὴ τοὺς περπατοῦνε,
Καὶ δὲν κυττάζουνε μπροστὰ
Μὰ οὔτε πίσω τοὺς γυρνοῦνε.

Σάμος — ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ (ΛΕΚΑ)

ΕΝ ΜΟΣΧΟΝΗΣΙΟΙΣ

ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Ἡ Ἐλαιοαγορά μας φαίνεται κατ' αὐτὰς στάσιμος, καί τοι αἱ τιμαὶ τῶν ἐλαίων δὲν εἶνε χαλαραί. Ἡ στασιμότης αὕτη ἀποδίδεται εἰς τὴν παρουσιαζομένην δυσκολίαν τῶν φορτώσεων ὡς ἐκ τοῦ Ἰταλοτουρκικοῦ πολέμου, οἱ δὲ ἀγορασταὶ βλέποντες τὴν βραδύτητα τῶν ἀποστολῶν ἀνιστέλλουσι τὰς νέας διαταγὰς τῶν φορτώσεων ἀναμένοντες φθασίματα τῶν ἀγορῶν ἅς ἔχουσιν ἤδη κάμει.

Πλὴν τούτου ὅμως περατηρεῖται εἰς τοὺς Εὐρωπαίους ἀγοραστὰς καὶ κάποια ἀπροθυμία εἰς τὰς προσφορὰς τῶν ἐν συγκρίσει πρὸς τὰς ἀρχικὰς τιμὰς, καὶ τοῦτο καθ' ἃς ἔχομεν πληροφορίας, ἀποδοτέον εἰς ἐκπτώσεις τῶν τιμῶν ἐλαίων Κερκύρας καὶ Ἰσπανίας, ἐπικρατεῖ δὲ ἰδέα παρὰ τοῖς καταναλωταῖς ἐν Εὐρώπῃ ὅτι μετὰ τὸν Ἀπρίλιον θὰ ἐπέλθῃ μεγαλειτέρα ἔτι χαλάρωσις τῶν τιμῶν εἰμὴ καὶ ἐκπεσμός ὅπερ ἀπευχόμεθα.

Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς 26 λῆξ. οἱ κώδωνες τῶν Ἰ. Ναῶν τῆς πόλεως μας ἤρξαντο καλοῦντες τοὺς ἐκλογεῖς πρὸς ἐνάσκησιν τοῦ ὑψίστου αὐτῶν δικαιώματος τῆς ἐκλογῆς δηλ. ἐκλεκτό-

ρων πρὸς ἀνάδειξιν Βουλευτοῦ τῆς Ἐπαρχίας μας.

Ὅποσιν σπουδαιότητα ἐνέχει ἡ ψήφος ἐνὸς ἐκάστου συνταγματικοῦ πολίτου περιττὸν ἐνταῦθα νὰ ἐξάρωμεν, τοῦτο μόνον σημειοῦμεν ὅτι ἡ ἀνάδειξις Βουλευτοῦ Κυδωνιάτου καὶ τὴν πόλιν θὰ εἶμα καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς ἀμεσώτερον θὰ προησπίζοντο. Ἀλλὰ πρὸς ἐπιτυχίαν τούτου δέον νὰ ἐπικρατήσῃ σύμπνοια ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις, οὐχὶ δὲ διχογνωμία καὶ διάσπασις ὅποτε οὐδὲν γενναῖον δύναται νὰ συντελεσθῇ. Πρὸ παντὸς αἱ ψήφοι δέον νὰ συγκεντρωθῶσιν εἰς πρόσωπον ὡς μόνον προσὸν ἔχον οὐχὶ ἀπλῶς τὴν γνώσιν τῆς Τουρκικῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ συννεοῖ προσόντα **χαρακτήρος**, ὄν μόνον οὐχὶ κοινή τις μόρφωσις δύναται νὰ σφυρηλατήσῃ.

Ἐγγίζοντος τοῦ νέου Οἰκονομικοῦ Ἐτους—ἀ καθ' ἡμᾶς Μαρτίου— κατὰ τὸν Νόμον εἰς ἅπαντα τὰ Δημόσια Σωματεῖα γίνονται ἀλλαγὰὶ Συμβούλων, μετὰ δὲ τὰς λαβούσας χώραν ἀρχαιοσείας ἐν τῷ Ἰδαρέ, Ταβιὲ καὶ Δημοαρχεῖῳ ἐγένοντο καὶ ἐν τῷ Συμβουλίῳ τοῦ Γεωργικοῦ καὶ Ἐμπο-

ΠΑΡΘΕΝΑ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΜΜΕ ΚΟΣΤΑΝΔ)

«Κόρη, εἶμαι ὁ θαυμαστός πολεμιστὴς ποῦ τίποτα δὲν ἔχει αὐτὴν κομμάσει, ὅταν μὲ βλέπουν τρέμουν. Χόρτο περὶ δὲν ξαναβγαίνει ἀπ' ὅπου ἔχω περάσει! Δὲν ἔχει ἄλλος κανεὶς τὴν δύναμί μου, νὰ! θὰ πάω παντοῦ γὰρ νὰ σ' ἐξαχαισίσω καὶ σὸ δικό σου τ' ὄνομα τὴν γῆν ἔλην ἂν θές ἐγὼ θὰ καταστήσω. Γὰρ σένα αὐτοῦ τοῦ κόσμου σπιθαμὴ δὲν θεν' ἀφήσω ἀκρυβιεντὴ οὔτε κώχη Πέξ μου θές τὴν ἀγάπη μου μικρὴ τὴν ἀπειρή μου ἀγάπη θέλεις;» — «Ὁχι!»

«Ὁ κόρη εἶμαι ὁ γλυκὴς ὁ ποιητὴς ἐγὼ ποῦ πάντοτε θλιμμένος συλλογᾶται, ποῦ ὁ ἀνήσυχός του πάντα λογισμὸς μέσ' στὴν γαλάζιον οὐρανὸ πλανᾶται. Εἶμαι ὁ γλυκὴς ὁ ποιητὴς ἐγὼ μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά... θάσαι γὰρ μένα ἢ Παναγία, καὶ γονατιστός θὰ λέω τ' ὄνομά σου ἐγὼ παρθένα! Ἀπάντησέ μου, θές, ἐπιθυμῶ μ' ὄλους τοὺς θησαυροὺς τὰ πλοῦτη πῶχει ὅλη μου νὰ σοῦ δώσω τὴν ψυχὴ τὴν τρυφερὴ ψυχὴ μου;» — «Ὁχι!»

«Ὁ κόρη!.. Μὴ παρὰδοξος ἐγὼ ἔπαρξις εἶμαι, τῶν παλῶν τῶν πρώτων εἶμαι ὁ Θεός, τῶν θεῶν ζεμβασμῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἀγγῶν ἐρώτων! Μοιάζει ἢ φωνὴ μου ἀγγέλου τὴν φωνὴ τόσο γλυκερὰ καὶ τόσο ὄνειρομιμένη, καθεὶς ἐμένα πάντοτε ζητεῖ καθεὶς ἐμένα πάντοτε προσμένει! Ὁ τὸ ἰδεώδες εἶμαι κόρη ἐγὼ εἶμαι τὸ γέμμα, κα' ἂν ποτὲ μὲ πόνο μ' ἀναπολεῖς παρθένα, εἶναι, γὰρ εἶδες στὴν ἔπνο σου, μὰ ἀνούλια μόνον, τὴν αὐλὴ μορφὴ μου, ποῦ σοῦ ἐγέλα. Ὁ κόρη δὲν ἵπάρχω!» — «Ἐλα!»

ΜΕΡΣΙΝΑ — ΜΑΡΙΑ Ε. ΖΑΜΠΑ

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΤΗΣ ΠΕΡΓΑΜΟΥ

Ὑπὸ τοῦ φιλοπόνου καὶ εἰς Περγαμηνὰς μελέτας ἐγκύψαντος λογίου νέου κ. Γ. Χονδρονίκη ἐξεδόθη κομψὸν βιβλίον περιλαμβάνον ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Περγάμου πᾶν ἕτι ἀξιόλογον ἢ σκαπάνη ἐφερεν εἰς φῶς κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ὑπὸ τὴν ἐποπτεῖαν τοῦ σοφοῦ ἀρχαιολόγου κ. Δαίρπελδ.

Τὸ τεῦχος κοσμεῖται καὶ ὑπὸ ὠραίων εἰκόνων. Ὁ βουλόμενος δύναται νὰ προμηθευθῇ καὶ ἐκ τῶν Γραφείων ἡμῶν ἀντὶ 8 μόνον μεταλλικῶν τὸ ἀντίτυπον.

Υπεύθυνος ΧΑΡ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ

ρικοῦ Ἐπιμελητηρίου παραδόξως ὅμως πως, διότι ὁ χρόνος τῆς περιόδου ἰῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου δὲν εἶχεν ἤδη λήξει. Μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν κατὰ πάντα ἀξιολόγων τέως Συμβούλων ἐξελέγησαν οἱ ἐξῆς ἀξιόλογοι ἐπίσης συμπολίται ἡμῶν ἀξ. κ.κ. Γ. Οἰκονομίδης, Ι. Κερεσετζής, Δ. Χ' Μήτσος καὶ Ἀθ. Γονατᾶς.

Οἱ γείτορες ἡμῶν Μοσχονήσιοι προσεχῶς πανηγυρίζουσι τὴν κἀθοδον τοῦ νέου αὐτῶν Ἐπισκόπου Θεοφιλεστάτου κ. Διοδώρου Καράτζη οὗ προηγῆθη ἀγαθωτάτη φήμη.

Ἡ Ἀ. Θ. ὁ ἐφηφισμένος Ἐπίσκοπος Μοσχονησίων Κοσ Καράτζης ἀριστοῦχος ἀπόφοιτος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης ἐχηρημάτισεν εὐθύς ἀμέσως λίαν εὐδοκίμως Σχολάρχης Μουνδανίων, μεθ' ὃ προσελήφθη ἐν τῇ Ἐπαρχίᾳ Δράμας ὑπὸ τῆς Α. Σ. τοῦ ἐκεῖ τότε Μητροπολίτου Κ^{ου} Χρυσοστόμου, ἀναγνωρίσαντος ἐν τῷ προσώπῳ του ἐξαιρετὰ προσόντα, παρελάβε δ' εἶτα τὸν εὐέλπιν κληρικὸν μεθ' ἑαυτοῦ ἐν Σμύρνῃ ὅτε διωρίσθη Μητροπολίτης ἐκεῖσε καὶ ἀνέδειξεν Ἀρχιδιάκονον τῆς Μητροπόλεως Σμύρνης, τῇ ὑποδείξει δὲ καὶ συστάσει τοῦ πεπνυμένου Προϊσταμένου του ἐκρίθη ὡς ὁ μόνος κατάλληλος διὰ τὴν κενωθεῖσαν θέσιν τῆς Ἐπισκοπῆς Μοσχονησίων τῆς ὑπ' Αὐτὸν ἐκκλησιαστικῶς ὑπαγομένης.

Τοιοῦτος ὁ εὐέλπις Λευτῆς ὄν ἀνυπομόνως περιμένουσι ὡς Πνευματικὸν αὐτῶν Ἀρχιδύτην οἱ ἀντικρὺ ἡμῶν φιλόμουσοι γείτορες Μοσχονήσιοι.

Ἡ Ἀστικὴ Σχολὴ Ἀρρένων Μοσχονησίων ἰδρυθεῖσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐπὶ ἀειμνήστου Παῖσιου ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀκριβῶς θέσει τῆς Σχολῆς, παραπλεύρως νῦν τῆς Μητροπόλεως, ἀπαρτίζεται ἐξ ἐπτὰ τάξεων ἐν αἷς φοιτῶσι περὶ τοὺς 250 μαθητᾶς. Τὸ διδάσκον προσωπικὸν ἀποτελεῖται ἐκ πέντε φιλοπόνων διδασκάλων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Τηλ. Δαμβέργη τελειοφοίτου τῆς φιλολογίας διακρινόμενον ἐπὶ παιδείᾳ καὶ γνώσει καὶ ἐπὶ σειρᾶν ἐτῶν διευθύναντος καὶ ἄλλας Σχολάς.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΥΛΙΑ

— Εύρισκόμεθα εἰς τὴν ὀρειότεραν ἐποχὴν τοῦ ἔτους.

— Μετὰ τὸν ὕπνον τῆς Φύσεως ἐπέρχεται ἡ ἐξέγερσις τῆς.

— Μὲ τι, ἐνδομασίαν τὴν ὁποῖαν τῆς δίδει ἡ Ἄνοιξις.

— Μὲ χρώματα λευκά, κόκκινα, κίτρινα καὶ παντὸς εἴδους, μὲ ἐπικρατίτην τὸ πρῶτον.

— Ὅπου ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ Φύσις γνωρίζει νὰ πλουτίσῃ τὰ ἔργα τῆς μὲ τὰ λαμπρότερα τῆς δώρα.

— Τὸ τοιοῦτον ὅμως δὲν παρατηρεῖται πάντοτε καὶ εἰς τὰ ἔμψυχα ὄντα.

— Καὶ πολλάκις βλέπομεν ὄχι ὀλίγας παραφωνίας τῆς Φύσεως.

— Μὴ νομίζετε ὅτι ἐννοῶ τὰς ἀσχήμους γυναίκας!

— Ἦνας εὐγενῆς κύριος εἰς τὸ φυλλάδιον αὐτὸ ψάλλει τὸν ἐξάψαλμο εἰς τὰ ὁμώνυμά μου Κουνοῦπια.

— Καὶ τοὺς ἀξίζουσι! Λάβετε ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐγὼ βγαίνω ἔξω!

— Μὲ τέτοιαν τέχνην καὶ χάριν τὰ λέγει, ὥστε ἀξίζει νὰ τὰ διαβάσετε μὲ προσοχὴν.

— Ἐγὼ τοῦλάχιστον ὁμολογῶ ὅτι ὄχι μόνον ἐγέλασα, ἀλλ' ἔμαθα καὶ ἓνα πρᾶγμα περὶ ἔως τώρα ἐν τὸ ἐγνώριζα.

— Ὅτι τὰ Κουνοῦπια ἔχουν ἰδιαιτέραν συμπαθειαν μὲ τῆς μύταις τῶν πεθερικῶν!

— Ἐχομεν καὶ Β' ἐκδοσὴν τοῦ Θεάτρου μας ἐπιτηρημένην μάλιστα καὶ ἐπιδιορθωμένην.

— Μὲ ἔργα πρωτοφανῆ διὰ τὴν πόλιν μας καὶ πρωτάκουστα.

— Ὅποια ἡ **Ξεχωριστὴ Κρεββατοκάμαρα!**

— Ἐπρεπε βλέπετε καὶ ἡμεῖς ἐδῶ νὰ μὴ μείνωμεν ἴσως ἀπὸ τὸν πολὺν κόσμον διὰ νὰ μὴ μᾶς θεωροῦν ἀπελίτιστους.

— Καὶ ἐδιάλεξεν ὁ Θίαςος τοιαῦτα ἔργα.

— Καὶ μᾶς παρέστησε καὶ τὸν **Παράδεισον**.

— Ἀφ' οὗ βέβαια εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον τὸν προεξωφλήσαμεν.

— Ἀλλὰ **Παράδεισον** χωρὶς γυναίκας.

— Ἔτσι τοῦλάχιστον ἔγραφε τὸ Πρόγραμμα.

— Ἴσως διότι εἶπε Μ. Σαρακοστή!

ΚΟΥΝΟΥΠΙΑ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ „ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ”

Ἀνταποκρινόμενοι πρὸς τὴν πολυλαχόθεν ἐκδηλουμένην ποικιλοτρόπως ἐκτίμησιν τοῦ Κοινοῦ καὶ ἱκανοποιούντες ἐπιθυμίαν μεγάλης μερίδος ἀναγνωστῶν ἡμῶν ἀπὸ τοῦ Β' Ἐξαμήνου ἀρχόμεθα τῆς δημοσιεύσεως **Διηγήματος** ἐξόχου Γάλλου συγγραφέως, ἐν παραρτήματι τοῦ « **Αἰολικοῦ Ἀστέρος** », ἐκλεκτοῦ καὶ λίαν ἐπαγωγοῦ ὅπερ θέλει ἀποτελέσει ἀληθῆς ἐντύπωμα διὰ τὰς Οἰκογενείας.

Τὸ ἐν λόγῳ παράρτημα θέλει διανεμέσθαι μεθ' ἐκάστου τεύχους τοῦ « **Αἰολικοῦ Ἀστέρος** » εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν **ΔΩΡΕΑΝ**, οὕτω δὲ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θέλει περιέρχεται ἐκάστοτε εἰς τὴν κυριότητα αὐτῶν τερπνότατον βιβλιάριον ὅλως ἀνεξάρτητον τοῦ « **Αἰολικοῦ Ἀστέρος** » καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς περιπλέον προσθήκης ἐπὶ τοῦ τιμήματος τῆς ἐτησίας συνδρομῆς.

Εὐελπιστοῦμεν ὅτι ἡ ὕλική ἡμῶν αὕτη θυσία δεόντως θέλει ἐκτιμηθῆ ὑπὸ τῶν φιλομούσων ἀναγνωστῶν μας. Ἀπὸ τῆς ἀναλήψεως τοῦ δαπανηροῦ ἡμῶν ἔργου τῆς ἐκδόσεως τοῦ « **ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ** » ἐβασίσθημεν πρωτίστως ἐπὶ τῆς εὐρείας κυκλοφορίας τοῦ **Περιοδικοῦ**, ὅποτε θεία συνάρσει καὶ πρόοδοι σὺν τῷ χρόνῳ πολλῶ οὐσιωδέστεραι θέλουσι ἐπιτελεσθῆ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Τοῦ ἐκ τῶν Ἰδιοκτητῶν τοῦ « **Αἰολικοῦ Ἀστέρος** » κ. **Δ. Φεωμοπούλου** μέλλοντος κατ' αὐτὰς νὰ ἐπιχειρήσῃ περιοδεῖαν ἀνά τὴν **Μυτιλήνην, Σμύρνην** καὶ ἄλλα μέρη, παρακαλοῦμεν τοὺς φίλους καὶ συνδρομητὰς ἡμῶν ὅπως διευκολύνωσι τὴν εὐόδωσιν τοῦ σκοποῦ του, συνεννοούμενοι μετ' αὐτοῦ πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ ἐν γένει τὸ **Περιοδικόν** μας.

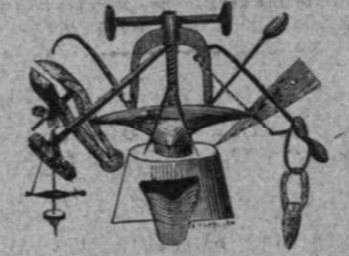
ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ

Τὸ Κατάστημα **Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ** (πλησίον **Παζαρίου**) ἐνταῦθα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν προσεχῶν ἑορτῶν, ἀπεφάσισε τὴν ἐκποίησιν μουσαμάδων στρωσίματος μὲ μεγάλην καὶ σπουδαίαν ἐκπτώσιν ἀπὸ τῶν προηγουμένων τιμῶν.

Ἡροσέτι ἀγγέλλει ὅτι ἐφωδιάσθη μὲ πλουσίαν καὶ μεγάλην συλλογὴν **Καρτ. Ποστάλ** διαφόρων ποιότητων καὶ σχεδίων ὅλως νέων καθὼς καὶ μὲ ἀπαράμιλλον συλλογὴν ὅλως ἐκτάκτων σχεδίων Ἑλλημεροδεικτῶν ἅτινα πωλεῖ χρονορικῶς καὶ ληανικῶς εἰς τιμὰς ἐκτὸς παντὸς συναγωνισμοῦ

Κονιὰκ γνήσιον ἐξ ἀποστάγματος καθὼς καὶ ποτὰ οἰνοπνευματώδη ἐκ τῶν μεγάλων ἐργαστασίων τῶν ἐν Σμύρνη **Κ. Ν. Κωνσταντινίδου καὶ Σας** Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐνταῦθα καὶ περὶ **Ξενάκης καὶ Φιλιππίδης**

ΦΑΝΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Β. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ ΕΝ ΚΥΛΩΝΙΑΙΣ

Κατασκευάζονται μάρκες παντὸς εἴδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, καὶ χαρακτήρων Κατασκευὴ στερνῶν, φίλτρων, μπάνιων, φανῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων. Ἐπισκευάζονται παντὸς εἴδους φῶτα, **ΛΟΥΕ, ΜΠΛΑΝΣΑΡ, ΡΑΔΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΛΙΝΗΣ Κ. Α. Π.**

ΚΑΛΔΕΥΤΕΧΝΙΚΟΝ ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜΜ. ΑΠΙΣΤΑΝΙ ΕΝ ΚΥΛΩΝΙΑΙΣ ΟΔΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΩΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΟΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Ἐργασία ἡγγυσημένη ἐπὶ χάριτος πλατινότητος. Φωτογραφίαι ἀπὸ μικροσκοπικῶν μέγχει τελεῖται φυσικοῦ μεγέθους

Ἔμμαι συμπερὸνσαι δι' ὅλους

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ"

ΧΑΡΑΛΑΜ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤ. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΕΖΕΣΤΕΝΙ)

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλλων, Λογαριασμών, Συναλλαγμάτων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηρίων, Προσκλητηρίων, καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων Ἀρραβώνων Βαπτίσεων Κηδείων καὶ Μνηροσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογίων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Ἡ ΑΝΑΤΟΛΗ

ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κτίριον νεόκτιστον ἐκτάκτου ἀρχιτεκτονικῆς. Ἰδιοκτησία Ν. Δ. ΓΟΝΑΤΑ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως.

Ἐπίπλωσις ἐξόχως τελεία, σπανία ἔτι καὶ διὰ τὰς μεγαλοπόλεις τῆς Τουρκίας.

Περιποιήσις καὶ ὑπηρεσία «Non Plus Ultra.»

Γεύματα ἐπὶ παραγγελίᾳ Γάλα — Ζύθος καὶ ὅλα τὰ Ἑυρωπαϊκὰ ποτά.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΡΟΥΜΠΙΝΗΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ ΣΙΑΗΡΟΔΡΟΜΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΡΑΜΜΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Κατὰ καθήκον γνωστοποιεῖ τὸ Σεβαστὸν κοινὸν ὅπως ἐπωφεληθῆ τῆς περιστάσεως τῆς ἐνταῦθα διαμονῆς του, ἵνα φροντίσῃ δι' ὅλα τὰ νοσήματα τοῦ στόματος: ὡς ἐξαγωγήν ὀδόντων ἀνωδύνως διὰ τοπικῆς ἀναισθησίας κατασκευὴν ὀδόντων τεληνητιῶν κατὰ τὰ τελευταῖα τελειότερα

συστήματα, ἤτοι διὰ Καουτσούκ, διὰ χρυσοῦ, ὀδόντας βιδωτοὺς στεφάνους, (Couronnes) Γεφυρωτὰ (Bridgenork) Pont) διὰ πορσελάνης κ. τ. λ. κ. τ. λ. ... τὴν σφράγισιν ὀδόντων διὰ χρυσοῦ Καθαρισμὸς καὶ θεραπεία τελεία ὄλων τῶν ἀσθενειῶν τοῦ στόματος. Οἱ θέλοντες νὰ τιμῆσωσι αὐτὸν διὰ τῆς ἐπισκέψεώς των, θὰ ᾧσι ἱκανοποιημένοι καὶ θὰ ἔχωσι μίαν καλὴν ἀνάμνησιν.

ΩΡΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ { ἀπὸ τῆς 9 — 12 Π.Μ.
ἀπὸ τῆς 2 — 6 Μ.Μ.

Διὰ τοὺς πτωχοὺς δωρεὰν
ἐκάστην Πέμπτην.